

CAPIT.IV - TRADIȚII ȘI OBICEIURI ASIATICE

INTRODUCERE

Cel mai mare continent ascunde curiozități și secrete vechi de mii de ani. Diferite de obiceiurile noastre, tradițiile asiatice inspiră pe oricine ajunge să calce pe acele meleaguri. Asiaticii sunt cunoscuți în toată lumea ca fiind plini de respect, având o mulțime de calitate.

Înainte de a afla care sunt etapele pentru a angaja muncitori asiatici, e indicat să cunoști câteva lucruri despre tradiții, obiceiuri, credințe și principii, pentru a le înțelege mai bine cultura și a veni în întâmpinarea nevoilor sociale. De aceea, vrem să îți prezentăm cele mai importante elemente care au stat la baza formării culturii asiatice, în funcție de țară.

A.- CULTURA VIETNAMEZĂ

Una dintre cele mai vechi culturi din partea de sud-est a Asiei a avut ca liant cultura chineză. Imediat după ce Vietnamul și-a obținut independența, în secolul X, țara s-a dezvoltat spre sud, ceea ce a atras după sine încorporarea mai multor elemente de cultură împrumutate de la Champa și Khmer, dar și de la bătrânul continent, după guvernarea colonială franceză. Astfel s-a ajuns la răspândirea catolicismului și a alfabetului latin. Din păcate, schimburile culturale cu civilizația occidentală au fost restrânse odată cu instalarea regimului comunist în Vietnam și au fost adoptate principiile preluate din Uniunea Sovietică sau Cuba. Venerarea strămoșilor, respectul adus valorilor familiei și devotamentul de a studia neîncetat nu s-au diluat niciodată, vietnamezii fiind și astăzi un popor cu resorturi puternice în aceste sensuri.

Familia, pe primul loc în inima vietnamezilor

Cel mai obișnuit lucru pe care îl poți vedea la vietnamezi este ca cel puțin trei generații care fac parte din aceeași familie să trăiască sub același acoperiș. Fiind foarte valoroase, familia și clanul stau pe primul loc în alegerile pe care locuitorii Vietnamului le fac, lăsând individualismul pe al treilea plan. Satele ajung să poarte numele grupurilor care locuiesc în ele și care par a fi indestructibile, cel puțin din punct de vedere al respectului pe care membrii acestora îl arată unul față de celălalt.

Odinioară, părinții obișnuiau să-și căsătorească de tineri copiii, însă astăzi acest obicei s-a diminuat, tinerii vietnamezi având o mai mare libertate în a alege momentul potrivit pentru

a-și forma o nouă familie. Totuși, aceștia nu se dezic de tradiții atunci când vine vorba de ziua nunții și le respectă întocmai, ca acum sute de ani.

Nu același lucru se poate spune, însă, despre înmormântări, care acum mult timp erau foarte elaborate și se întindeau pe o durată de doi ani, dar care astăzi au devenit mai simple și mai scurte.

Bucătăria vietnameză, apreciată peste tot în lume

Atunci când vine vorba despre felurile de mâncare pe care vietnamezii le prepară, diversitatea și complexitatea bucătăriei locale pot impresiona chiar și un chef priceput.

Bazate pe prepararea în cât mai puțin ulei și având la bază o cantitate foarte mare de legume, bucătăria vietnameză este populară mai ales datorită celebrelor tipuri de fidea (nuddles) și supe cu tăiței, dar și mulțumită sosurilor care au făcut înconjurul lumii. Orezul este și el un aliment de bază în

această parte a mapamondului, cu ajutorul căruia se pot prepara o mulțime de feluri de mâncare, în combinație cu carne de vită, de pui sau de pește. Aromele pot varia de la dulce la picant și de la sărat la acru, după bunul plac al degustătorului.

Portul popular vietnamez, o splendoare

Poporul vietnamez a trecut prin mai multe conduceri, fiecare dintre acestea impunând propriile sale reguli de vestimentație tradițională. Dacă dinastia Nguyen avea multe restricții în ceea ce privește tipul și nuanțele hainelor agreate, după încheierea dominației rigorile în ceea ce privește portul s-au mai relaxat. Astăzi, vietnamezii poartă Áo giao lĩnh, un tip de îmbrăcăminte specifică bărbaților, Áo Tứ Thân, o rochie în patru părți, sau Áo cánh și Áo bà ba, două tipuri de costume asemănătoare pijamalelor din mătase.

În ceea ce privește culorile hainelor, cele aurii aparțineau monarhilor, în vreme de violetul și roșul erau destinate nobililor sau aristocraților. Căștile, asemănătoare unor pălării conice, purtate de vietnamezi sunt, însă, un simbol greu de ignorat.

Vietnamezii, persoane spirituale

Vietnamezii se identifică religios în trei mari direcții. Cei mai mulți dintre ei sunt fie taoiști, fie budiști, fie confucianiști. Cu toate acestea, nu e puțin probabil să identifiți și vietnamezi catolici. În orice caz, toți practică venerarea strămoșilor într-un mod riguros, închinându-le chiar și festivaluri, așa cum sunt și festivalul de la mijlocul toamnei, ziua de naștere a lui Buddha sau Anul Nou Lunar.

Pasiuni ale vietnamezilor

Dacă vrei să intri pe sub pielea unui vietnamez, e bine să găsești un subiect de care acesta este cu adevărat interesat. Nu vei da greș dacă vei începe să vorbești despre artele marțiale, de care mai toți vietnamezii sunt pasionați. Ba chiar au

dezvoltat o întregă filosofie, care se numește Viet Vo Dao, care este asociată cu o spiritualitate intensă, fiind în strânsă legătură și cu budismul, taoismul și confucianismul.

B.- CULTURA NEPALEZĂ

Nicio altă țară de pe glob nu se înalță mai aproape de cer decât Nepalul. Având 8 din cele 14 cele mai înalte vârfuri de munte de peste 8.000 de metri înălțime, Nepalul este țara în care locuitorii sunt foarte respectuoși, mereu cu zâmbetul de buze și nesperat de optimiști, în ciuda situației economice prin care trece statul lor. În antiteză cu această situație, natura a creat aici unele dintre cele mai minunate peisaje din lume, pe care nepalezii le adoră și le protejează cu sfințenie.

Despre Nepal se poate spune că este una dintre cele mai frumoase țări de pe întreaga planetă, iar cultura acestui stat este foarte diversificată și se împletește perfect cu cea indiană și tibetană.

Dansurile și ritmurile nepaleze

Foarte vechi și unice în lume, dansurile nepaleze sunt adeseori

impresionante. De pildă, Dishka, un dans specific nunților, include mișcări complexe ale mâinilor, care amintesc de recoltarea culturilor. Tharu este un alt dans specific zonei, care folosește un băț pentru efectuarea coregrafiei, în vreme ce dansul de păun nebun este unul plin de surprize.

Mâncăruri delicioase

Dal-bhat-tarkari este o supă preparată din paste fierte sau orez, la care se adaugă legume și mult curry. De cele mai multe ori, condimentele alese pentru a completa gustul mâncărilor autentice nepaleze fac parte din categoria murăturilor picante. Alteori se folosește lămâie sau chilli

proaspăt pentru a adăuga un plus de savoare mâncărilor tradiționale nepaleze.

Populația nepaleză, complexă

Fiind răspândită la poalele muntelui Himalaya, populația de 30 de milioane de locuitori este constituită din doar 4% din persoane care au trecut de 64 de ani, având ca medie de vârstă

21,6 ani. Cei din această parte a lumii comunică utilizând limba nepaleză, dar și alte 100 de limbi indigene regionale. Majoritatea populației nepaleze se trage din originea indo-ariană, având și o minoritate tibeto-nepaleză. Hinduismul reprezintă religia majoritară în Nepal, adunând peste 80% dintre locuitorii țării ca adepți, în vreme ce doar 10% sunt budiști și 4% islamiști.

C.- CULTURA DIN SRI LANKA

Cu o diversitate impresionantă, cultura din Sri Lanka este o combinație perfectă între elementele tradiționale și aspectele unei epoci moderne. Influențele culturale provenite din sudul Indiei pot fi sesizate în toate zonele țării. Pot fi identificate cu ușurință și elementele portugheze, olandeze sau britanice, care au fost imersate perfect de-a lungul existenței acestui stat.

Sri Lanka are o bogată tradiție ce cuprinde muzică, arte vizuale sau dansuri complexe. În vreme ce oamenii din această parte a lumii au fost dintotdeauna pasionați de medicină și aflarea secretelor sale, bucătăria locală este una distinctă și plină de surprize în farfurie.

Delicii culinare din Sri Lanka

Bucătăria locală are la bază un produs simplu, dar ușor de pregătit în multe feluri – orezul. Preferat mai ales fiert sau opărit, orezul este prezent în fiecare zi în farfuriile celor de aici, alături de alte mâncăruri condimentate cu curry picant. Carnea, peștele și legumele sunt alte alegeri cu care sri lankanii sunt obișnuiți, iar salatele cu care vin însoțite felurile principale de mâncare sunt pregătite din murături. Cei mai curajoși își asezonaază meniul zilnic cu sambol, un preparat obținut din nucă de cocos răzuită, ardei iute, pește uscat și suc de lămâie, servit, desigur, lângă o porție generoasă de orez.

Muzica preferată în Sri Lanka

Portughezii și-au lăsat o amprentă puternică asupra comunității sri lankane, care au adus aici chitare și ukulele. Sclavii africani ajunși pe aceste meleaguri în secolul XV au diversificat și mai mult rădăcinile muzicale ale acestei țări impresionante. Astăzi, muzica din Sri Lanka este cântată la instrumente cel puțin interesante, așa cum sunt și tobele hipnotice, un fel de tambur cu care se cântă inclusiv în templele budiste și hinduse.

Religia în Sri Lanka

Sri Lankanii sunt considerați a fi foarte apropiați de divinitate, 99% dintre ei declarându-se a fi religioși. Aici există

foarte multe temple budiste care datează încă din perioada Antichității, dar pot fi identificate și foarte multe lăcașe de cult hinduse sau musulmane.

De asemenea, multe biserici pot fi găsite de-a lungul coastei de sud a țării, provenite din fosta moștenire colonială romano-catolică și protestantă. Cu toată această diversitate religioasă, budiștii rămân, însă, cel mai mare grup spiritual din această țară asiatică.

D.- SĂRBĂTORILE DE STAT ALE FEDERAȚIEI RUSE

1-5 ianuarie	Zilele de Revelion
7 ianuarie	Crăciunul
23 februarie	Ziua Apărătorului Patriei
8 martie	Ziua Internațională a Femeii
1 mai	Ziua Internațională a Muncii
9 mai	Ziua Victoriei în Marele Război pentru

Apărarea Patriei

12 iunie	Ziua Rusiei (Ziua Națională)
4 noiembrie	Ziua Unității Naționale

Sărbătorile de stat sunt zile nelucrătoare

a.- CRĂCIUNUL

În Rusia, Crăciunul este sărbătorit pe 7 ianuarie, potrivit tradiției bisericii creștin ortodoxe de rit / stil vechi, ce continuă a se conforma vechiului calendar iulian. Crăciunul rusesc Christmas în Russia este străbătut de solemne ritualuri și obiceiuri, reprezentând unul din cele mai mari prilejuri de bucurie pentru marele popor slav. După revoluția bolșevică din 1917, Crăciunul a fost interzis pe cuprinsul întregii Rușii, împreună cu alte importante sărbători creștine. În acest fel trebuiau să se petreacă lucrurile potrivit doctrinei marxist-leniniste ce statua că religia este "un drog al poporului." Sărbătorit în secret sau sub pavăza unor alte celebrări comuniste, Crăciunul a fost reoficializat după 75 de ani, în 1992. În zilele noastre, nașterea lui Iisus Hristos este celebrată în stil mare, rușii adunându-se în Ajunul Crăciunului în mare număr în bisericile și catedralele încărcate de mireasma amețitoare de tămâie și icoanele străvechi ale sfinților ortodocși. Crăciunul este însuflețit de o inconfundabilă smerenie tipic rusească, ce aduce, conform unor stricte obiceiuri și tradiții, familiile împreună,

indiferent cât de îndepărtați geografic ori sufletește ar fi membrii acestora, încă din Ajunul acestei sărbători. Diversele mâncăruri și ritualuri legate de Crăciun dau o notă de bucurie și sfințenie, de reînnoire și reîmprospătare, acestui mare eveniment creștin. Una din cele mai sfinte tradiții rusești din această vreme a anului este asociată cu postul și mâncarea din Ajunul Crăciunului. Se spune că postul nu încetează până în seară ajunului ori până când nu apar, în aceeași zi, primele stele pe cer. Masă ce urmează este aureolată de o atmosfera de bucurie în pofida faptului că mâncărurile din carne nu sunt încă îngăduite. Kutya (kutia) un fel de păsat ori terci reprezintă principalul fel din meniu. Ingredientele acestei mâncări sunt pline de un simbolism aparte, diferitele feluri de grâne semnificând speranța, iar semințele de mac utilizate cu acest prilej sugerând fericirea și pacea din familie. Cina debutează cu o rugăciune către Domnul, căreia i se dă glas de capul familiei. Se rostește o rugăciune de mulțumire pentru binecuvântările anului trecut, urmată de una dedicată lucrurilor bune ce urmează a veni în noul an. La final, capul familiei spune "Hristos s-a născut!", iar cei din jurul său îi răspund, "Slavă Lui!" Gospodină casei îi binecuvântează pe toți, pe creștetul capului cu miere sub forma unei cruci, zicând, "În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, fie să aveți dulceață și multe lucruri bune în viață și în noul an." După această binecuvântare, fiecare membru al familiei ia câte o bucată de "pagach", pe care o înmoaie mai întâi în miere, și apoi în mujdei de usturoi. Mierea simbolizează dulceață vieții, iar usturoiul amarul ei. Urmează servirea "sfintei cine", la încheierea căreia nu se spală nici un vas și se desfac cadourile de Crăciun. În continuare, toată lumea merge la biserică, de unde revine între 2 și 3 dimineață. Cu prilejul Sărbătorii nașterii lui Iisus Hristos, vecinii și membrii familiei se vizitează reciproc, mergând din casă în casă, ospătându-se, tratându-se cu băutură și cântând colinde de Crăciun cât este ziua de lungă.

Masa din Ajunul Crăciunului reprezintă în tradițiile din Rusia un eveniment festiv, dar în cadrul căruia carnea nu are ce căuta. Cel mai important fel de mâncare este specialul păsat numit "kutya", gătit de obicei din boabe de grâu care semnifică speranța și nemurirea, în vreme ce alte ingrediente, precum mierea și semințele de mac sunt înzestrate cu darul de a aduce fericire, succes și o liniște netulburată de nimic. Adeseori, cu această ocazie, are loc și un ceremonial de binecuvântare a

casei. Kutya este mâncată din aceeași farfurie de către toți mesenii, acest fapt simbolizând unitatea familiei. În unele gospodării, există obiceiul de a arunca o lingură cu kutya în tavan; dacă acesta rămâne lipită acolo, se vestește un an foarte bogat în miere.

Potrivit tradiției, "Sfânta cină" constă din 12 feluri de mâncare intruchipandu-i pe cei 12 apostoli. Cu toate că există unele diferențe de la o regiune la altă, cele 15 mâncăruri tradiționale sunt de obicei:- Supă (borș) de ciuperci cu "zaprashka" sau borș din varză murată; - Pâinea de post (pagach); - Usturoi pisat; - Miere; - Mâncare de peste (cod); -

Caise, portocale, smochine și curmale; - Nuci; - Fasole (gătită la foc mic toată ziua) aseasonată cu cartofi, mult usturoi, sare și piper; - Mazăre; - Cartofi (noi) fierți cu pătrunjel; - Bobal'ki (un fel de biscuiți combinați cu varză acră sau semințe de mac cu miere); - Vin roșu

Printre obiceiurile din Ajunul Crăciunului din Rusia se remarcă practica unor grupuri de oameni de a se deghiza în animalele ce au fost alături de ieslele în care s-a născut Iisus și a colinda plini de voieșie din casă în casă, dând glas unor cântece numite "kolyadki." Unele kolyadki sunt colinde pastorale dedicate copilului Iisus, în vreme ce altele sunt omagii aduse străvechii zeițe solare Kolyada, care dăruiește zilele din ce în ce mai lungi și mai însorite în timpul iernii. În schimbul cântecelor lor, colindătorii primesc mâncare și bani. La originea lui Moș Crăciun se află Sfântul Nicolae. În vremea regimului sovietic, represiunea a tot ceea ce ținea de religie sau creștinism a determinat căăa Sfântul Nicoale să fie înlocuit cu Ded Moroz, adică Bunicul Ger (îngheț), un mesager al iernii ce aducea cadouri copiilor de Anul Nou, însoțit de Sniegurochka, Fata zăpezii.

Bradul de Crăciun (yolka) este o altă tradiție ce a fost interzisă în epoca sovietică. Pentru a o menține totuși, oamenii au împodobit brazii cu prilejul Anului Nou. Pentru că decorațiunile erau costisitoare sau greu de găsit, se obișnuia a fi confecționate în case. Obiceiul de a împodobi brazii de Crăciun a fost introdus în Rusia de Petru cel Mare, după ce acesta a vizitat Europa în anii 1700.

b.- ANUL NOU

Majoritatea rușilor sărbătoresc ziua de Anul Nou cu restul lumii, pe 1 ianuarie. Dar, există tradiția Ziua un An Nou mai vechi pe 14 ianuarie că mulți din Rusia, de asemenea sărbători.

Festivitățile de Anul Nou Rusiei includ iluminarea arborelui de Anul Nou și o vizită de la Ded Moro (sau Gerilă), versiunea rusă a lui Moș Crăciun. În mod tradițional prezentat că un domn înalt și subțire mai în vârstă, Ded Moroz, îmbrăcât în straie brodată, taie o cifră elegant pe carduri de Crăciun care doresc receptorul un An Nou fericit.

Ceea ce cei din Occident ar numi un pom de Crăciun este considerat copac Anul Nou în Rusia, și pentru că primul Anul Nou rus precede Crăciunul în Rusia (care are loc la dată de 7 ianuarie), acest copac este lăsat în onoarea ambelor sărbători.

c.- PAȘTELE

Rușii ortodocși sărbătoresc Paștele după calendarul de Est, și poate avea loc în aprilie sau mai.

Rușii sărbătoresc Paștele cu ouă decorate, alimente speciale, și obiceiuri cum ar fi curățarea completă casa cuiva. Serviciul de biserică de Paști începe cu o noapte înainte de vacanță cu aprinzând lumânări biserica până la ivirea zorilor și clopote anunță sosirea Paștelui.

Ouă de Paști și alimente sunt o parte esențială a rus pascale vamale. Ouăle au fost privite ca simboluri ale fertilității în perioadele de precreștine, și după adoptarea creștinismului au fost văzute ca un simbol al reînnoirii.

d.- ZIUA VICTORIEI

9 mai este Ziua Victoriei, o vacanță pentru amintindumembrii de serviciu și participarea Rusiei la al doilea război mondial. Ziua este marcată în mod tipic cu parade, cu parada militară în Piața Roșie cel mai cunoscut.

Este o sărbătoare în cazul în care cele mai multe afaceri apropiate, atât de mulți oameni participa la o paradă militară și de ceas focuri de artificii noaptea de Ziua Victoriei. Veterani poarte medalii lor ca ei merg la parada sau un eveniment organizat de către o organizație de veterani locale.

O altă tradiție este de a oferi flori, de obicei, garoafe rosii, la veterani pe stradă și pentru a depune coroane de flori la site-uri memoriale de război.

Sankt Petersburg

Sankt Petersburg este un oraș din Rusia. Se află în Rusia de nord-vest, în delta râului Neva, în partea de est a golfului Finic al Mării Baltice. A fost fondat de țarul Petru cel Mare, în 1703, ca o "fereastră către Europa", fiind, de la acea dată, capitală a Imperiului Rus până în 1918. Cu cei aproape 4,5 milioane de locuitori (2002), este în ziua de azi cel de-al doilea oraș ca

mărime al Rusiei, al patrulea oraș ca mărime al Europei, un centru european de cultură extrem de important și cel mai important port rusesc la Marea Baltică. Sankt Petersburg este cel mai nordic oraș european cu peste 1 milion de locuitori. Centrul orașului este unul dintre siturile protejate de UNESCO ca parte a patrimoniului universal. Orașul, care a fost, pentru mai bine de două secole, centrul politic și cultural al Rusiei, este și în zilele noastre extrem de important și, pentru a-l onora, oamenii îl mai numesc, deseori, "Capitala Nordică" ("Северная Столица", Severnaia Stalița).

Sankt Petersburg este centrul administrativ al Regiunii Leningrad și al Districtului Federal Nord-Vestic (Северо-западный федеральный округ, Severo-zapadnii federalnii okrug).

Istorie

Țarul Petru cel Mare a fondat orașul pe 27 mai (16 mai stil vechi), 1703, după ce a recucerit Ingria de la Suedia. A botezat orașul cu numele sfântului său protector, Sfântul Petru. Inițial, orașul s-a numit Sankt Piterburh, (numele apostolului Petru în limba olandeză; viitorul țar a locuit și a studiat o vreme în Țările de Jos). În acest loc se aflau fortăreața suedeză Nyen, și mai nou Nöteborg, în zona mlăștinoasă pe care o traversa râul Neva către gurile de vărsare din Golful Finlandei. Devreme ce ridicarea orașului a început în timp de război, prima construcție a fost o fortificație. Cunoscută în zilele noastre ca Fortăreața Sfinții Petru și Pavel, a avut și ea, la început, numele de Sankt Piterburh. Fortăreața a fost ridicată pe insula Iepurelui, pe malul drept al Nevei, la aproximativ 3 km de vărsarea acestuia în mare. Mlaștinile au fost secate și orașul s-a întins în toate părțile, dezvoltarea noii localități fiind făcută sub conducerea inginerilor germani invitați de țar în Rusia. Petru cel Mare a interzis construirea clădirilor din piatră pe tot întinsul imperiului, cu excepția noii capitale, în felul acesta obligând toți meșterii pietrari să vină să lucreze în Sankt Petersburg. Iobagii au asigurat cea mai mare parte a forței de muncă.

Sankt Petersburg a fost gândit ca o nouă capitală a imperiului încă de la început. Pentru poziția sa la Marea Baltică este considerat de Pușkin o fereastră spre vest. Rusia este un important partener de comerț pentru Marea Britanie pentru mulți ani. A fost o bază pentru navele lui Petru cel Mare, protejat de insula fortăreței sale, după care Peter a făcut actualul oraș după numele său.

Populație

În conformitate cu rezultatele recensământului din 9 octombrie 2002, Sankt Petersburg are 4.159.635 locuitori. În oraș locuiește, astfel, aproximativ 3% din populația totală a Rusiei. Orașul cu împrejurimile sale are o populație estimată de aproximativ 6 milioane de oameni. Salariul mediu lunar în anul 2003 era de aproximativ 175 euro. În anul 2013 acesta a ajuns la aproximativ 800 de euro. Rata somajului atinge numai 1,5%.

Saint Petersburg a fost întotdeauna populat preponderent de ruși, deși cuprinde mai multe minorități etnice considerabile, cum ar fi germanii, ucrainenii, finlandezi sau est-europeni.

Cetățenii se pot muta în oraș numai dacă dovedesc că au unde locui și au o slujbă în Sankt Petersburg ori s-au căsătorit cu un localnic care se află într-una dintre situațiile de mai sus. Se pare că există însă mulți oameni care nu îndeplinesc condițiile acestea și locuiesc ilegal sau semilegal și de aceea nu sunt incluși în rezultatele recensământului. Organizația Internațională a Muncii estimează că sunt aproximativ 16.000 de copii ai străzii.

Conform statisticilor oficiale, orașul este locuit de ruși - 89,1%, evrei - 2,1%, ucrainenii - 1,9%, bieloruși - 1,9%, tătari, uzbeki, finlandezi, vepși, precum și unii locuitori originari din Caucaz (mulți fiind emigranți ilegali).

Din punct de vedere religios, cei mai mulți credincioși aparțin bisericii ortodoxe ruse; există însă și numeroși atei.

MONUMENTE PUBLICE

Poate că cel mai cunoscut simbol al orașului Sankt Petersburg este statuia ecvestră a lui Petru cel Mare, dezvelită în Piața Senatului, în 1782. Considerată cea mai importantă operă a sculptorului de origine franceză Etienne Maurice Falconet, statuia ocupă un loc de frunte în literatura rusă sub numele de Călărețul de aramă (Mednii Vsadnik).

Piața Palatului este dominată de un monument unic, Coloana Alexandru (1830-1834), dintr-o singură bucată de granit roșu de Finlanda, cea mai înaltă coloană de acest fel din lume, atât de bine montată încât nu are nevoie de nici un adaos la baza sa pentru a-i asigura stabilitatea. Monumentul deosebit al Generalisimului Alexandr Suvorov, reprezentat ca un zeu tânăr al războiului, a fost ridicat, în 1801, pe Câmpul lui Marte, care fusese folosit, până la acea dată, pentru paradele militare și sărbători populare. Piața Sfântul Isaac este împodobită de

monumentul țarului Nicolae I, care este singura statuie ecvestră cu două puncte de sprijin (picioarele din spate ale calului).

Printre monumentele publice ale orașului se află și statuia circulară a împărătesei Ecaterina cea Mare de pe Nevsky Prospekt, statuile unor cai din bronz de pe podul Anicikov, o statuie ecvestră, în stilul lui Rodin, a țarului Alexandru al II-lea și Monumentul tricentenarului - dăruit de poporul Franței și instalat în Piața Sennaia.

Câteva dintre cele mai importante evenimente din istoria orașului sunt reprezentate de monumente speciale. Victoria rusească asupra lui Napoleon este comemorată de două arcuri de triumf, unul fiind la Narva, altul la Poarta Moscova. În aceeași tradiție, Cimitirul Piskarevskoie a fost deschis, în 1960, ca monument al victimelor asediului de 900 de zile al Leningradului.

e.- ZIUA APĂRĂTORULUI PATRIEI este o sărbătoare importantă în Rusia de astăzi. A fost înființată în 1922 ca o sărbătoare a întemeierii Armatei Roșii. În această zi, bărbații și băieții primesc cadouri și felicitări. Femeile din armată sunt, de asemenea, felicitate, dar sărbătoarea este cunoscută mai informal ca Ziua Bărbaților.

Povestea lui Maslenitsa își are originea în vremurile păgâne, când vechea Rusie se închina Soarelui. Când creștinismul a venit în Rusia, multe dintre vechile tradiții au rămas populare, fuzionând cu noul sens creștin al sărbătorii.

În Rusia modernă, simbolul lui Maslenitsa este clătita sau блин (bleen), care reprezintă soarele, și o păpușă Maslenitsa din paie, care este arsă la sfârșitul săptămânii de sărbătoare. Maslenitsa este atât un rămas bun de iarnă, cât și o petrecere primitoare pentru primăvară. Multe activități tradiționale au loc în timpul săptămânii Maslenitsa, inclusiv concursuri de clătite, spectacole tradiționale cu clovni și personaje din basme rusești, lupte cu bulgări de zăpadă și muzică de harpă. Clătitele sunt făcute în mod tradițional acasă și consumate cu miere, caviar, smântână, ciuperci, gem rusesc (варенье, pronunțat vaRYEnye) și multe alte umpluturi gustoase.

f.- ZIUA VICTORIEI, sărbătorită pe 9 mai, este una dintre cele mai solemne sărbători rusești. Ziua Victoriei înseamnă ziua predării Germaniei naziste în cel de-al doilea război mondial, care se numește Marele Război Patriotic din 1941-1945 în Rusia. Parade, focuri de artificii, salutări, spectacole și întâlniri cu veterani au loc toată ziua în toată țara, la fel și cea mai mare

paradă militară anuală din Moscova. Din 2012, Marșul Regimentului nemuritor a fost un mod din ce în ce mai popular de a onora pe cei care au murit în război, participanții ducând fotografiile ale celor dragi pe care i-au pierdut în timp ce mășăluiau prin orașe.

- Sărbătorit pe 6 iulie, noaptea lui Ivan Kupala are loc exact la șase luni după Crăciunul ortodox rus. La fel ca, Crăciunul ortodox rus, festivitățile Ivan Kupala combină ritualuri și tradiții păgâne și creștine.

Inițial o sărbătoare a echinocțiului de vară, ziua lui Ivan Kupala își ia numele modern de la Ioan (Ivan în rusă) Botezătorul și vechea zeiță Rus Kupala, zeița Soarelui, a fertilității, a bucuriei și a apei. În Rusia modernă, sărbătoarea nocturnă prezintă farse prostești legate de apă și câteva tradiții romantice, cum ar fi cuplurile care se țin de mână în timp ce sar peste un foc pentru a vedea dacă dragostea lor va dura. Tinerile singure plutesc coroane de flori pe un râu și tinerii singuri încearcă să le prindă în speranța de a captura interesul femeii ale cărei coroane le prind.

-Costumul popular rusesc

Adnotare.

Relevanța problemei alese se datorează faptului că fiecare națiune are propriile tradiții, obiceiuri, construite de-a lungul secolelor și, în consecință, costumele sale naționale originale și unice. Fiecare om trebuie să cunoască istoria națiunii sale. Apartenența la anumite tradiții și obiceiuri vechi îi oferă un sentiment de semnificație în viață.

Scopul lucrării de cercetare este studierea mai detaliată a portului popular tradițional.

Subiectul cercetării mele: costumul național rusesc, hainele novgorodienilor și rușanilor.

Obiect de studiu: istoria costumului și îmbrăcămintei naționale rusești din regiunile Starorussky și Novgorod din secolele XVIII-XX.

Pentru atingerea acestui obiectiv **au fost definite următoarele sarcini:**

Identificarea surselor pe tema;

Aflarea materialului despre costumele populare tradiționale.

Baza metodologică a lucrării o constituie principiile validității științifice.

Noutatea studiului constă în faptul că s-a încercat să studieze cuprinzător istoria îmbrăcăminte populare rusești și tradițiile sale.

Structura studiului este determinată de obiectivele studiului.

Eficacitatea cercetării hainele populare rusești sunt custodele culturii populare originale, moștenirea poporului nostru, cronică obiceiurilor populare este unul dintre monumentele culturii naționale ruse. Oamenii au păstrat multă vreme preceptele antichității în imaginea artistică a locuinței oamenilor, obiectelor de uz casnic, portului popular.

Reînvierea tradițiilor populare se observă în reînnoirea sărbătorilor calendaristice antice, în elemente de îmbrăcăminte modernă, în interesul pe care oamenii au început să-l manifeste în cultura lor națională.

Deși costumul tradițional este acum doar o parte din bogata istorie a Rusiei, mulți își folosesc detaliile pentru a crea ținute moderne. Stilul etnic este în tendințe acum, așa că fiecare femeie frumoasă ar trebui să acorde atenție unor astfel de haine.

Introducere.

Rusia este locuită de popoare de diferite naționalități: ruși, tătari, mordovieni, udmurți, bașkiri, ciuvași, kalmuci etc. Fiecare națiune își apreciază și își păstrează cu grijă cultura individuală, bogată și, mai ales, portul popular.

Încă din cele mai vechi timpuri în Rusia, toate costumele naționale aveau caracteristici unice în funcție de regiune și națiune și erau împărțite în cele de zi cu zi și festive.

Era posibil să judeci o persoană după hainele sale, de unde provine, cărei națiuni și clase sociale aparținea. Toate costumele naționale, mai ales în decorarea lor, au conținut de mult timp informații simbolice, caracteristice doar unei anumite națiuni, despre obiceiuri, gen, ocupații și diverse evenimente.

Croiala hainelor, ornamentul și detaliile lor, au absorbit trăsătura individuală a tuturor popoarelor ruse - frumusețea și sânguința.

Pentru cercetarea mea, am ales tema: „Haine - un costum popular tradițional”, pentru că fiecare om este obligat să cunoască istoria națiunii sale. Apartenența la anumite tradiții și obiceiuri vechi îi oferă un sentiment de semnificație în viață.

Scopul studiului: studierea materialelor costumului național rusesc pe exemplul hainelor antice din regiunea Novgorod.

Obiectivele cercetării:

Identificarea surselor care conțin informații despre costumul național rusesc;

Aflarea materialului despre portul popular tradițional.

Metode de cercetare:

Cunoașterea istoriei costumului național rus din secolele XVIII-XX;

Căutarea, selecția și studiul literaturii despre istoria costumului național rusesc și a hainelor fetelor și femeilor din regiunea noastră;

Analiza materialelor găsite și generalizarea acestora.

Semnificația practică a studiului:

Pentru studenții din instituțiile de învățământ, la orele de studii sociale și la orele de istorie locală, pe tema „tradiții ruse”.

Ipoteza cercetării:

Hainele populare rusești sunt păstrătoarea culturii populare originale, moștenirea poporului nostru, cronică obiceiturilor populare este unul dintre monumentele culturii naționale ruse.

Caracteristicile costumului național.

Costumele populare ale Rusiei erau diferite, în funcție de locația geografică.

În Rusia, costumul național a avut întotdeauna caracteristici, în funcție de regiune, și a fost împărțit în zilnic și festiv. Prin ținuta națională a fost posibil să înțelegem de unde provine o persoană, a cărei clasă socială aparține. Costumul rusesc și decorul său conțineau informații simbolice despre întreaga familie, despre ocupațiile, obiceiurile și evenimentele din familie.

În special pentru femei, ținuta a fost multistratificată. Pe cămașă și-au pus o poneva cu fermoar, deasupra era un „zapon” sau un șorț, apoi un șorț. Toate hainele erau largi.

Toate costumele poporului rus aveau un element obligatoriu comun - o centură. Această piesă de îmbrăcăminte nu a fost folosită doar pentru a decora sau ține haine. Ornamentele de pe curele serveau drept talisman.

Toate hainele, chiar și cele de zi cu zi și cele de lucru, erau brodate. Pentru strămoșii noștri, avea un sens sacru și servea drept protecție împotriva spiritelor rele. Din broderie, se pot învăța multe despre o persoană: statutul său social, vârsta și apartenența la un anumit gen.

Costumele populare rusești erau realizate din țesături strălucitoare și bogat decorate cu împletitură, margele, broderii, paiete sau inserții cu model.

Un element obligatoriu atât al îmbrăcăminteii bărbătești, cât și al femeilor a fost o coafură. În unele zone, pentru femeile căsătorite, era multistratificat și cântărea aproximativ 5 kilograme.

Fiecare persoană avea haine de ceremonie speciale, care erau mai bogat decorate și brodate. Au încercat să nu-l spele și să-l pună de mai multe ori pe an.

Cămașa este elementul principal de îmbrăcăminte pentru toți rușii, indiferent de sex, vârstă sau statut social. Diferențele au fost în principal în țesătura din care a fost cusut și în bogăția decorațiilor (Anexa I). De exemplu, o cămașă pentru copii era cel mai adesea făcută din haine vechi ale părinților și avea un minim de broderie. În multe zone, copiii sub 12 ani nu purtau altceva decât ea. Toate costumele populare rusești au inclus neapărat această piesă vestimentară în compoziția lor. De regulă, cămășile erau făcute din in sau bumbac, iar cele mai scumpe erau din mătase.

Tivul, manecile și gulerul camasilor au fost decorate cu broderie, împletitura, nasturi, paiete, aplicații și diverse inserții cu model. Uneori, un ornament dens împodobește toată pieptul cămășii.

Rochie de soare - cele mai comune îmbrăcăminte pentru femei (Anexa II). La început, rochia de soare arăta ca o rochie fără mâneci purtată peste cap. Mai târziu au devenit mai diverse. Rochiile de soare erau și ele de mai multe tipuri: surde, leagăn, drepte. Au fost cusute nu numai din pânză de casă, ci și din brocart, satin și mătase. Rochiile de soare erau acoperite cu dungii de material colorat, împletitură și panglică de satin. Uneori erau brodate cu broderie sau decorate cu aplicații.

În regiunile de sud ale Rusiei, în loc de rochie de soare, purtau o poneva peste o cămașă (Anexa III). Aceasta este o fustă din trei straturi de țesătură de lână. Au țesut materialul acasă, alternând fire de lână și cânepă. Acest lucru a creat un model de celule pe țesătură. Ponevurile erau împodobite cu franjuri, ciucuri, paiete, iar cu cât femeia era mai tânără, cu atât fusta ei era mai strălucitoare. O purtau doar femeile căsătorite.

Peste poneva era pus un șorț, care se numea „cortina” sau „zapon” (Anexa IV). A fost cusut dintr-o bucată dreaptă de material, împăturită în jumătate cu o gaură tăiată de-a lungul

pliului pentru cap. Șorțul era frumos decorat cu dungi de material textil sau împletitură cu model.

Îmbrăcămintea exterioară era o haină de blană goală - blană în interior. Mai lejer a fost „ponitok” (Anexa V) - îmbrăcămintea exterioară din in groasă sau pânză de casă de lână. Hainele de iarnă au fost completate cu mănuși și ciorapi colorați tricotați. Îmbrăcămintea caldă era o jachetă matlasată din brocart sau satin, cu căptușeală vatuită și adesea împodobită cu blană. Pe lângă haine de blană, purtau „ponitok” - haine calde din pânză.

O altă trăsătură distinctivă a costumului popular rusesc a fost varietatea de copaci (Anexa VII). Cofa a completat întregul ansamblu, făcându-l întreg.

În Rusia, pălăriile pentru fetele necăsătorite și pentru femeile căsătorite erau diferite. Coșurile fetelor lăseau o parte din păr deschisă și erau destul de simple. Acestea erau panglici, bandaje, cercuri, coroane ajurate, eșarfe împăturite într-un mănunchi.

Și femeile căsătorite trebuiau să-și acopere părul complet sub o coafură. Kika era o coafură elegantă pentru femei a femeilor căsătorite. Conform vechiului obicei rusesc, peste kiki era pusă o eșarfă (ubrus) (Anexa VI).

Îmbrăcămintea Novgorodienilor și Rushanilor din secolele XVIII - XX .

În regiunea Novgorod, a predominat un complex de haine cu rochie de soare și fustă andarak.

Complexul de haine cu rochie de soare - numele nu este rusesc, ci persan și înseamnă „îmbrăcat din cap până în picioare”, a constat dintr-o cămașă, o rochie de soare, un dushegrey, o coafură pe o bază dură, cum ar fi un kokoshnik, pantofi de piele .

Complexul de haine cu o fustă andarak includea o cămașă, o fustă în dungi de lână, un corset, o curea largă și o cofă de tip kokoshnik.

Cel mai obișnuit tip de coafură festivă Novgorod este „kokoshnik” (o șapcă groasă). A fost purtat cu o rochie de soare. Kokoshniki secolele XVIII-XX. abil brodat cu perle de apă dulce, împodobit cu perle țesute și fund de sifed, broderie auriu-argintie, folie colorată, strasuri fațetate.

Pălăriile erau păstrate în familii, transmise din generație în generație și erau o parte indispensabilă a zestrei unei mirese bogate.

Îmbrăcămintea exterioară, purtată la ieșiri iarna, primăvara și toamna, era aceeași atât pentru bărbați, cât și pentru femei, doar că mai mult sau mai puține bijuterii le distingeau.

În toată Rusia și aici, în regiunea Novgorod, bărbații și femeile purtau haine de blană și paltoane din piele de oaie cu blană în interior, acoperite cu pânză sau goale iarna. Primăvara și toamna - caftane de pânză, zipunuri, ponyovkas. Mergând într-o călătorie lungă, peste tot se îmbrăca iarna peste o haină de blană, iar primăvara - toamna vreme rea - o haină armeană.

Se distingeau clar hainele copiilor, adulților, bătrânilor, băieților și fetelor singure, căsătoriți și căsătoriți, văduvelor, soldaților, bătrânilor etc.

Copiii de până la cinci sau șapte ani erau de obicei îmbrăcați în același mod. Băieții și fetele purtau cămăși făcute din zdrențe ale părinților sau purtau hainele fraților și surorilor mai mari.

Cămașa a fost completată de o curea. Abia în adolescență copilul avea haine care indicau podeaua. Pentru băieți, cămașa a fost completată de pantaloni. Fetele au avut ocazia să poarte bijuterii ieftine: au fost folosite și cercei, margele înșirate din fructe de pădure uscate, semințe de fructe și panglici multicolore.

În zilele lucrătoare, vestimentația principală a unei adolescente era o cămașă cu brâu. În sărbători, ea a fost completată cu o rochie de soare sau o fustă. Copiii și adolescenții nu aveau îmbrăcămintă exterioară - purtau haine pentru adulți la nevoie.

Costumul fetelor și băieților de vârstă căsătoribilă era mai complicat decât cel al copiilor. Constă dintr-un număr mare de lucruri cusute neapărat din noi, iar pentru sărbători - din țesătură scumpă de fabrică (Anexa IX).

Costumul fetelor din provincia Novgorod, unde era răspândit un complex de haine cu rochie de soare, consta dintr-o cămașă, rochie de soare, gri dushegrey, de obicei pantofi din piele. Pantofii de bast au servit drept pantofi atât de sărbători, cât și în zilele lucrătoare.

Costumul fetei se deosebea de costumul femeilor din alte grupe de vârstă printr-o toală. Fetele trebuiau să aibă o cofră care să-și deschidă părul de sus, ceea ce făcea posibil să se vadă împletitura coborând pe spate.

Costumul băieților era format dintr-o cămașă, chiloți, pantaloni, o curea, o pălărie, iar în unele zone o vestă sau sacou. Băieții și fetele au avut întotdeauna îmbrăcămintă

exterioară special croită pentru ei pentru iarnă, primăvară și toamnă.

Costumul pentru tineret a fost caracterizat de o mulțime de decorațiuni. Fetele și-au pus cercei, mărgelile, coliere, lanțuri, inele, brățări; băieții - lanțuri, pandantive, inele, batiste. Costumul a fost completat de articole de toaletă la modă precum mănuși, umbrele, oglinzi - pentru fete, brelocuri, ceasuri, baston - pentru băieți.

Costum pentru adulți, adică bărbați și femei căsătoriți, diferă de costumul băieților și fetelor. Femeile căsătorite purtau coifuri care le acopereau complet părul, care erau împletite în două împletituri sau legate într-un nod. Hainele bărbaților și femeilor erau mai puțin decorate decât hainele tinerilor necăsătoriți.

Hainele bătrânilor și bătrânilor se apropiau în tipul lor de cele ale copiilor. A fost purtat fără nicio decorație și a fost cusut din țesături albe sau de culoare închisă. Bătrânii nu trebuiau să aibă costum de sărbătoare.

Văduvele, văduvii, soldații, ca și bătrânii, purtau haine de doliu albe și negre, fără decorațiuni. Slujnicele bătrâne nu aveau voie să poarte hainele femeilor căsătorite. Au împletit o împletitură ca fetele, și-au acoperit capul cu o eșarfă. Li s-a interzis să poarte un kokoshnik, o magpie, să poarte o pelerină. Puteau să meargă doar într-o cămașă albă, o rochie de soare închisă la culoare și o baretă.

Concluzie

După ce a studiat și analizat lucrările autorilor: Andreeva A. Yu. „Costumul popular rusesc”, Kalashnikova N.M. „Costumul popular”, Efimova L. V. „Costumul popular rusesc”, Vasilyeva M. I., Vasilyeva S. L. „Costumul tradițional Novgorod” și alții, am făcut următoarele concluzii:

Autorii acestor lucrări dezvăluie bine acest subiect, extinzându-ne viziunea asupra costumului tradițional rusesc. Fiecare dintre ele își descrie caracteristicile în felul său. În general, se obține o imagine mai completă. Tema costumului tradițional rusesc este cel mai larg acoperită de A. Yu. Andreeva și L. V. Efimova. Un interes deosebit este cartea lui S. L. Vasilyeva, în care autorul oferă o descriere detaliată a costumului tradițional din Novgorod.

Materiale unice și informative pe această temă sunt prezentate de N. I. Lebedeva și S. G. Maslova în lucrarea lor „Haine țărănești rusești din secolele XIX - începutul XX ”.

Potrivit celor mai mulți cercetători ai istoriei ruse și a tradițiilor sale, a fost posibil să se înțeleagă din hainele naționale de unde provine o persoană, din ce clasă socială aparține. Costumul rusesc și decorul său conțineau informații simbolice despre întreaga familie, despre ocupațiile, obiceiurile și evenimentele din familie. Poporul nostru a fost mult timp considerat un popor agricol, iar acest lucru, desigur, a influențat trăsăturile costumului național: ornamentul, croiala, detaliile acestuia.

Principala diferență între costumul național a fost stratificarea, bogăția decorului și o silueta simplă, dreaptă sau ușor evazată. Talia nu a fost accentuată. Culorile erau în mare parte luminoase și vesele.

Îmbrăcămintea în viața unei persoane joacă, dacă nu principalul, atunci, fără îndoială, unul dintre rolurile cheie. Hainele fac parte din poveste. Când ne uităm la un film istoric, putem determina cu ușurință ora și locul a ceea ce se întâmplă cu hainele. Costumul ne spune multe despre viața oamenilor, obiceiurile și tradițiile lor.

Din cele mai vechi timpuri, îmbrăcămintea a însemnat mult pentru o persoană. Ea putea spune unde s-a născut, ce vârstă și ce clasă are, ce face. Vremurile s-au schimbat, hainele s-au schimbat. Costumele s-au remarcat prin mare invenție și ingeniozitate. Pene, fundițe, gulere din dantelă, fuste pufoase, kokoshniks... Hainele elegante subliniau demnitatea unei persoane, frumusețea sa.

În costumul popular rusesc, a existat o împărțire clară în ținute de zi cu zi și festive.

Costumul de zi cu zi era cât se poate de simplu, era format din cele mai necesare elemente. Pentru comparație, un costum feminin festiv al unei femei căsătorite ar putea include aproximativ 20 de articole, iar zilnic doar 7. Hainele casual erau de obicei cusute din țesături mai ieftine decât cele festive.

O altă trăsătură distinctivă a costumului popular rusesc a fost varietatea de coafuri. Cofa a completat întregul ansamblu, făcându-l întreg.

Hainele populare rusești sunt păstrătoarea culturii populare originale, moștenirea poporului nostru, cronică obiceiurilor populare este unul dintre monumentele culturii naționale ruse. Multă vreme oamenii au păstrat legămintele antichității în imaginea artistică a locuinței oamenilor, obiectelor de uz casnic, portului popular. Ar trebui să uităm asta?

Costumul tradițional este acum doar o parte din bogata istorie a Rusiei, mulți folosesc detaliile sale pentru a crea ținute moderne. Stilul etnic este acum în tendință, așa că fiecare femeie frumoasă ar trebui să acorde atenție unor astfel de haine.

Concluzii.

Frumusețea creată de oameni nu a murit. Ea a primit o viață nouă. Tot ceea ce au creat strămoșii noștri, care a fost o adevărată operă de artă, a devenit proprietatea muzeelor, accesibilă tuturor. Admirând rochiile de damă brodate cu perle rusești în muzee, experimentăm involuntar un sentiment de admirație pentru priceperea artistică a meșterilor fără nume care au creat toate acestea, înțelegerea lor subtilă a materialului, culorii și darul lor compozițional.

Meșterii populari, artiștii profesioniști și creatorii de modă apelează și ei la exemple frumoase de costume populare ale generațiilor anterioare. Pe baza tradițiilor bogate ale costumului și broderii rusești, se dezvoltă meșteșugurile de artă modernă. Elementele costumului rusesc sunt prezente în moda modernă. Consider că am adus o contribuție semnificativă la studiul acestui subiect.

Am studiat în detaliu:

„Trăsăturile costumului național”

„Haine ale novgorodienilor și rusanilor din secolele XVIII-XX”.

Astfel, se confirmă ipoteza cercetării mele că hainele populare rusești sunt custodele culturii populare originare, moștenirea poporului nostru, cronică obiceiurilor populare este unul dintre monumentele culturii naționale ruse.

g.- ZIUA NAȚIONALĂ A RUSIEI ESTE SĂRBĂTORITĂ MARȚI, 12 IUNIE

Pe 12 iunie 2018, rușii de pretutindeni sărbătoresc Ziua Națională a Rusiei, ocazie cu care vor fi organizate numeroase evenimente culturale și sportive. Sute de mii de cetățeni ruși din regiunile țării sărbătoresc marți, 12 iunie, Ziua Națională a Rusiei. Fotbalul este tema centrală a evenimentelor din acest an, organizate cu ocazia Zilei Naționale a Rusiei. În urmă cu 28 de ani, la 12 iunie 1990, primul Congres al deputaților poporului din RSFSR a adoptat Declarația de suveranitate a Rusiei. Potrivit unui decret prezidențial, semnat de primul președinte al Federației Ruse, Boris Elțin, ziua de 12 iunie a fost decretată zi de sărbătoare națională – Ziua Independenței Rusiei. Denumirea oficială fiind „Ziua Rusiei”, care a fost stabilită oficial în 2002,

atunci când a intrat în vigoare noul Cod al Muncii, care a inclus lista sărbătorilor legale. Capitala Rusiei și regiunile țării au pregătit pentru această zi însemnată un program festiv extrem de diversifi

Data de 12 iunie, când cetățenii ruși sărbătoresc Ziua Națională a Rusiei, este considerată cea mai importantă sărbătoare din Rusia.

Pe 12 iunie, în anul 1990, Congresul deputaților poporului din Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă (RSFSR) a adoptat Declarația privind proclamarea suveranității statului. La doar un an distanță, pe 12 iunie a fost ales primul președinte al Rusiei, Boris Elțin. În luna decembrie 1991, URSS și-a încetat existența, iar pe 25 decembrie a fost redenumit statul, noua denumire fiind Federația Rusă, care a moștenit toate drepturile fostului stat sovietic.

Din anul 1994, pe 12 iunie această zi era marcată ca ziua adoptării Declarației privind proclamarea suveranității statului rus.

Ziua Națională a Rusiei a fost instituită în anul 2002. Conform tradiției, în această zi, la Kremlin are loc ceremonia oficială de decernare a premiilor și a înaltelor distincții de stat în domeniile cercetare, știință, tehnologii, literatură, artă și umanitar.

Președintele Rusiei, Vladimir Putin a primit, cu ocazia Zilei Naționale a Rusiei, telegrame de felicitare din partea a numeroși șefi de state./vdraguta/menescu

Cântarea rusească

Termenul **cântare rusească** se referă la un grup de tradiții de cântare folosit în Biserica Rusiei și unele biserici autonome în cadrul acesteia. Această cântare este atât monofonică cât și polifonică și prezintă influențe din mai multe surse, atât ortodoxe cât și occidentale. Cântarea rusească este folosită nu doar în Biserica Rusiei, dar și în bisericile Ucrainei, Finlandei, Japoniei, OCA și în alte părți. Probabil că cea mai veche varietate distinctivă de cântare folosită în regiunile care au ajuns să fie cunoscute ca *Rusia* este cântarea *znamenită*, o cântare tradițional monofonică (i.e., melodică, nearmonizată) derivată din cântarea bizantină adusă rușilor de misionarii greci veniți din Constantinopol.

Armonizările stilului occidental au ajuns în uz în biserica rusă prin Lvov și Kiev datorită influenței Bisericii Romano-Catolice din Polonia, iar polifonia „brusc a dat buzna din Occident în cântarea liturgică rusă la mijlocul secolului al șaptesprezecelea”. La mijlocul secolului al XVIII-lea, dirijorii curții imperiale erau în special italieni, care ulterior au împins muzica bisericească rusă în direcția occidentală. În secolul al XIX-lea, principiile compoziției muzicale germane au ajuns să domine în cântarea rusească.

În biserica rusă de azi, aceste tradiții variate rămân în uz peste tot în biserică (precum și în bisericile ei fiice), unele într-o formă mai primitivă decât altele.

În prezent, în unele mănăstiri și parohii se desfășoară o renaștere a uzului celor mai vechi forme de cântare, mai ales a celei *znamenite*.

Un element deosebit al cântării rusești este grupul de tradiții cunoscute în Rusia sub numele de „Cântarea grecească” și „Cântarea bulgărească”. Deși originile ambelor sunt o chestiune de dezbatere, nicio varietate a acestor cântări nu sunt specifice bisericilor greacă sau Biserica Ortodoxă Bulgară, care folosesc în primul rând cântarea bizantină și, respectiv, pe cea bulgărească.

Folclorul Rusiei

Folclorul Rusiei cuprinde folclorul rușilor și al altor grupuri etnice din Rusia. Folclorul rus își are rădăcinile în credințele păgâne ale vechilor slavi, fiind reprezentat în basmele

rusești. Bâlinele¹ epice rusești sunt și ele o parte importantă a păgânismului slav. Cele mai vechi bâline ale ciclului Kievean au fost create în nordul Rusiei, în special în Karelia, unde a luat naștere și cea mai mare parte a epopeii naționale finlandeze, Kalevala.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, a debutat traducerea în engleză a basmelor rusești, precum *Povești populare rusești* (1873) de William Ralston și *Povești și legende din țara țarului* (1890) de Edith Hodgetts.

Multe basme și povestiri rusești au fost adaptate pentru filme de animație sau pentru lungmetraje ale unor regizori importanți, precum Aleksandr Ptușko (*Ivan și balaurul, Sadko*) și Aleksandr Rou (*Morozko Gerul, Preafrumoasa Vasilisa*).

Unii poeți ruși, printre care Piotr Ierșov și Leonid Filatov, au realizat o serie de interpretări poetice binecunoscute ale basmelor clasice rusești și, în unele cazuri, precum cel al lui Aleksandr Pușkin, au creat și basme în versuri complet originale, de mare popularitate.

Istorie

Tradiția populară a Rusiei precreștine (înainte de 987 d.Hr.)

Organizarea societății slave timpurii pare să fi pornit în principal din orașe mici conduse de un grup de oameni și nu de un lider unic, fiind pregnantă noțiunea de unitate a familiei. Zona considerată patrie a popoarelor slave este situată aproximativ în jurul țărilor moderne ale Europei de Est. Slavii de Est locuiau în jurul bazinului Volga-Nipru. Râul Oka a reprezentat patria triburilor slave din care s-a dezvoltat cultura rusă. Cultura slavă de sud s-a dezvoltat în regiunea Balcanică. Popoarele slave de vest s-au dezvoltat cel mai mult în estul Poloniei. Natura a avut un rol esențial în cultura slavă timpurie.

Un obiect de cult timpuriu din Rusia a fost „Fertila Mamă Pământ” și o zeităte ulterioară, posibil înrudită, numită Mokosh, al cărei nume înseamnă „umed” și poate avea origini finlandeze. Mokosh era zeița femeilor, copiilor și animalelor și

¹ Cîntece poematice rusești, cu tematică patriotică, socială și etică, însoțite de melodie, alcătuind eposul eroic al Rusiei vechi. S-au format între sec. 11 și 16 și cuprind două cicluri principale: klevian, din care fac parte b. haiducești despre Iliia Muromeț ș.a., și novgorodian, din care fac parte, de ex. b. – basm „Sadko”. Sin. starină.

era venerată pentru legătura ei cu fertilitatea. Solul rusesc este, în general, prea fin pentru o agricultură robustă, precipitațiile sunt rare și la timpul nepotrivit în mare parte din zonă, iar sezonul de recoltă este relativ scurt.^[5] Prin urmare, fertilitatea și umiditatea sunt extrem de importante pentru succesul agriculturii rusești. Deoarece încă din timpuri străvechi rușii se bazau mai mult pe agricultură decât pe vânătoare sau păstorit pentru a-și procura hrana și nici nu se aflau în relații bune cu popoarele învecinate,^[5] viitorul societății ruse depindea în mare măsură de evoluția agriculturii sale.

În plus, se crede că a fost un accent notabil asupra elementului feminin în cultura slavă timpurie, cu o trecere ulterioară către o societate mai patriarhală, pe măsură ce creștinismul a luat un punct de sprijin în zonă. Închinarea strămoșilor a fost un alt aspect central al vieții tribale și a servit ca o legătură între generațiile trecute și viitoare. Animismul era, de asemenea, o credință comună, iar natura și spiritele casei au jucat un rol central în viața tribală de zi cu zi.

Tradiția populară în Rusia creștină (987 - 1917/1922 d.Hr.)

Vladimir I (sau „Vladimir cel Mare”, „Sfântul Vladimir”) s-a convertit la creștinism în 987 d.Hr., care ulterior a devenit religia oficială în Rusia Kieveană. Chiar înainte de asta, el promovase slăvirea unui panteon păgân care nu avea legătură cu poporul rus, dar fără succes. Întrucât creștinismul era deja prezent în zonă, a prins mai ușor decât tradiția păgână străină. Idolii au fost distruși în Kiev și Novgorod, două orașe în care Vladimir I se străduise să înființeze un panteon păgân. În ciuda eradicării superficiale a credinței păgâne, animismul și venerarea strămoșilor au supraviețuit prin ritualuri, povești, farmece și practici în viața de la țară. Anumite zeități păgâne și obiecte de cult au fost asimilate sfinților creștini. Alteori, s-au păstrat sărbătorile păgâne, dar sub denumiri noi, cum ar fi Ziua Treimii, când fetele de la țară preamăresc spiritul naturii rusalka, îi comemorează pe strămoși și practică ritualuri de divinație. O altă sărbătoare de acest fel este ziua Sfântului Ioan, dedicată „despărțirii de primăvară” și îndeplinirii ritualurilor pentru a încuraja primăvara să revină în curând. Coexistența credințelor păgâne și creștine în cultura rusă se numește „religie duală” sau „credință duală” și a fost evidențiată în mare parte din cultura rusă populară. Anumite ritualuri și credințe păgâne au fost tolerate și chiar susținute

de Biserică. În aceste cazuri, riturile au fost reinterpretate ca fiind esențial creștine. De exemplu, ritualul de iarnă de împrăștiere a fânului pe podea a fost asociat cu sărbătorirea nașterii lui Isus de Crăciun. Când Biserica condamna o practică, de obicei nu o respingea ca fiind inventată, ci îi recunoștea puterea și o atribuia diavolului.

Folclorul rus în Rusia sovietică (1917/1922 - 1991)

Rusia are o istorie muzicală lungă și variată

Folcloriștii contemporani consideră anii 1920 drept epoca de aur a folclorului în Uniunea Sovietică. Noul guvern care se lupta cu vechea orânduire, care trebuia să stabilească un nou sistem administrativ și

să reconstruiască economia înapoiată a națiunii, nu putea fi preocupat de cenzura literaturii, astfel că studiile despre folclor au prosperat. În acel deceniu, au existat două tendințe principale de studiu folcloristic: școlile formaliste și școlile finlandeze. Formalismul s-a concentrat pe forma artistică a povestirilor antice și a basmelor, în special pe utilizarea structurilor distinctive și a mecanismelor poetice.

Școala finlandeză a fost preocupată de conexiunile dintre legendele asemănătoare ale diferitelor regiuni est-europene. Savanții finlandezi au adunat povești comparabile din mai multe locații și le-au analizat asemănările și diferențele, sperând să stabilească rutele de migrație ale acestor povești epice.

După ce Iosif Stalin a ajuns la putere și a demarat primul său plan cincinal în 1928, guvernul sovietic a început să critice și să cenzureze studiile despre folclor. Stalin și regimul sovietic au reprimat Folclorul, afirmând că sprijină vechiul sistem țarist și o economie capitalistă. L-au considerat o rămășiță a societății ruse înapoiate pe care bolșevicii se străduiau să o depășească. Pentru a ține sub control studiile folclorice și a preveni răspândirea ideilor nepotrivite în rândul maselor, guvernul a creat RAPP – Asociația Scriitorilor Proletari din Rusia (ASPR). Aceasta s-a concentrat în mod special pe cenzurarea basmelor și a literaturii pentru copii, considerând că fanteziile și „prostiile burgheze” dăunează dezvoltării cetățenilor sovietici în formare. Basmele au fost scoase de pe rafturi, iar copiii au fost încurajați să citească doar cărți axate pe natură și știință. Până

la urmă, RAPP a crescut nivelul de cenzură, devenind Uniunea Scriitorilor Sovietici în 1932.

Pentru a continua cercetarea și analiza folclorului, intelectualii trebuiau să-i justifice valoarea în fața regimului comunist. Altfel, colecțiile de folclor, împreună cu orice altă literatură considerată inutilă pentru Planului cincinal al lui Stalin, ar fi reprezentat un domeniu de studiu inacceptabil. În 1934, Maxim Gorki a ținut un discurs în fața Uniunii Scriitorilor Sovietici, susținând că folclorul ar putea fi, de fapt, folosit în mod conștient pentru a promova valorile comuniste. Pe lângă a expune valoarea artistică a folclorului, el a subliniat că legendele tradiționale și basmele au conturat personaje ideale, orientate spre comunitate, care exemplificau perfect modelul de cetățean sovietic. Folclorul, cu multe dintre intrigile sale bazate pe dificultățile unui stil de viață orientat spre muncă, a fost relevant pentru comunism, deoarece acesta nu ar fi putut exista fără contribuția directă a clasei muncitoare. De asemenea, Gorki a explicat că personajele din folclor transmiteau un nivel ridicat de optimism și, prin urmare, ar putea încuraja cititorii să mențină o gândire pozitivă, mai ales că viața lor începuse să se schimbe odată cu dezvoltarea comunismului.

Iurii Sokolov, șeful secției de folclor a Uniunii Scriitorilor Sovietici, a promovat, de asemenea, studiul folclorului, argumentând că folclorul a reprezentat inițial tradiția orală a oamenilor muncii și, în consecință, ar putea fi folosit pentru a motiva și inspira proiecte colective în rândul proletariatului de azi. De multe ori, personajele din poveștile populare rusești se află într-o călătorie de auto-descoperire, un proces care îi determină să se evalueze pe ei înșiși nu ca indivizi, ci mai degrabă ca o parte necesară a unui întreg comun. Atitudinile unor astfel de personaje legendare erau în concordanță cu mentalitatea pe care guvernul sovietic dorea să o insufle cetățenilor săi. El a subliniat, de asemenea, existența multor povești care au arătat că membrii clasei muncitoare își întrec stăpânii cruzi, străduindu-se din nou să dovedească valoarea folclorului pentru ideologia sovietică și societatea națională în general.

Convinși de argumentele lui Gorki și Sokolov, guvernul sovietic și Uniunea Scriitorilor Sovietici au început să culeagă și să evalueze folclor din toată țara. Uniunea a ales și a înregistrat anumite povești care, în ochii lor, au promovat îndeajuns spiritul colectivist și au demonstrat beneficiile și progresul regimului

sovietic. Apoi a redistribuit copii ale poveștilor aprobate în rândul populației. Între timp, în toate orașele mari au apărut centre de folclor local. Responsabile de promovarea unui sentiment de naționalism sovietic, aceste organizații s-au asigurat că mass-media publică versiuni adecvate ale poveștilor populare rusești în mod sistematic. În afară de difuzarea basmelor aprobate de guvern și a poveștilor care existau deja, în timpul domniei lui Stalin autorii care susțineau ideologiile sovietice au scris povești populare comuniste și le-au prezentat poporului. Aceste basme populare contemporane combinau structurile și motivele vechii bâline cu viața contemporană din Uniunea Sovietică.

Denumite *noviny*, aceste povești noi au fost considerate renașterea epopeei rusești. Folcloriștilor le-a revenit sarcina de a-i învăța pe cântăreții populari modernii stilul și structura convențională a bâlinei tradiționale. De asemenea, interpreților li s-a explicat ce tipuri de ideologie comunistă ar trebui să fie reprezentate în noile povești și cântece. Întrucât interpreții zilei deseori aveau mari curențe în educație, trebuia să li se explice foarte clar semnificația și implicațiile ideologiei marxiste, pentru ca ei să poată transmite publicului povești populare într-o manieră favorabilă guvernului sovietic. Pe lângă o educație adecvată, mulți artiști populari au călătorit în toată țara pentru a obține o perspectivă asupra stilului de viață al clasei muncitoare și, astfel, a comunica poveștile lor mai eficient.

Baba Iaga

populare sovietice s-au concentrat, în primul rând, pe contrastul dintre viața mizerabilă din vechea Rusie țaristă și viața mult mai bună sub conducerea lui Stalin. Personajele lor reprezentau identități spre care să tindă cetățenii sovietici, exemplificând însușirile „Noului Om Sovietic”. Eroii poveștilor sovietice erau meniți să portretizeze o versiune transformată și îmbunătățită a

Datorită rolului lor crucial în răspândirea idealurilor comuniste în întreaga Uniune Sovietică, în cele din urmă unii dintre acești interpreți au devenit membri foarte apreciați ai societății sovietice. Mulți dintre ei, în ciuda analfabetismului lor evident, au fost aleși membri ai Uniunii Scriitorilor Sovietici.

Aceste noi basme și cântece

cetățeanului obișnuit, oferind cititorului o viziune clară asupra sinelui ideal, orientat spre colectiv, pe care acesta să îl adopte în viitor.

Aceste noi basme populare au înlocuit magia cu tehnologia și forțele supranaturale cu Stalin.

În loc să primească sfaturi importante de la o ființă mitică, protagonistul primea acum sfaturi de la omniscientul Stalin. Dacă personajul urma sfatul divin al lui Stalin, succesul urma să fie garantat în toate eforturile sale, ducând la o transformare completă în „Noul Om Sovietic”. Răufăcătorii acestor basme contemporane erau Albii și liderul lor, Idolisce, „cel mai monstruos idol”, care era echivalentul țarului. Descrierile Albilor din noviny erau asemănătoare cu cele ale tătarilor din bâline.

În aceste povești noi, Albii reprezentau capitaliștii incompetenți, înapoiți, în timp ce cetățenii sovietici deveniseră eroi invincibili.

După moartea lui Stalin, în martie 1953, folcloriștii epocii au abandonat rapid noile basme populare ale perioadei. Scrisă de autori și interpreți individuali, noviny nu provine din tradițiile orale ale clasei muncitoare. Prin urmare, astăzi sunt considerate pseudo-folclor mai degrabă decât folclor sovietic (sau rus) autentic. Fără vreo legătură adevărată cu masele, nu exista niciun motiv pentru ca noviny să fie considerată altceva decât literatură contemporană. Specialiștii au decis că încercările de a reprezenta viața contemporană prin structura și arta epopeilor antice nu pot fi considerate folclor autentic. Numele lui Stalin a fost omis din puținele pseudo-povestiri populare care au supraviețuit perioadei. Folclorul din timpul lui Stalin nu este nicidecum considerat o renaștere a epopeii tradiționale rusești, fiind în general privit ca o perioadă marcată de cenzură și minciuni.

Tipuri

Povești populare

Încă din secolul al XII-lea apar dovezi referitoare la poveștile rusești, care le atestă existența cu mult mai devreme. Cu toate acestea, nu s-a păstrat prea mult din basmele populare timpurii, în special din cauza cenzurării narațiunilor necreștine de către Biserică. Spunerea poveștilor populare a fost strict interzisă încă din secolul al XII-lea sau chiar de mai devreme și, în unele cazuri, nesupunerea a dus la moarte. Abia în secolul al XVI-lea au început să fie înregistrate

poveștile populare rusești, iar în secolul al XIX-lea a fost publicată o antologie de povești populare rusești autentice „Povești populare rusești” (1838) a lui Bogdan Bronițin. Studiul folclorului a devenit cu adevărat notabil la sfârșitul secolului al XX-lea (în jurul anilor 1960).

Au existat mai multe încercări de clasificare a folclorului european, un sistem notabil fiind inițiat de folcloristul finlandez Antti Arne și, ulterior, dezvoltat de profesorul NP Andreyev, din Leningrad. Acest sistem a identificat 915 tipuri principale de basme populare (clasificate după teme, intrigi, personaje și alte elemente ale poveștii). Dintre acestea, aproximativ o treime (317 tipuri) au fost găsite atât în poveștile est-europene, cât și în cele din vestul Europei, o treime (302) tipuri au fost găsite exclusiv în poveștile din vestul Europei, iar o treime (296 de tipuri) au fost găsite exclusiv în poveștile est-europene.

Magie populară

Au existat două tipuri principale de magie în cultura rusă antică și țărănească: 1.- magie „necurată” sau malefică - magie neagră și 2.- magie productivă sau bună - magie albă. Primul tip este asociat cu diavolul și este, în general, considerat ostil. Cel de-al doilea protejează împotriva magiei negre sau încearcă să îl ajute utilizator. Unele practici magice, cum ar fi divinația, care au fost considerate în mod tradițional magie productivă, au fost în mare parte reclasificate drept magie necurată de către biserica creștină, odată ce aceasta a ajuns la putere. Cea mai productivă magie a fost cea „homeopatică”, însemnând că o acțiune simbolică era efectuată în speranța de a primi un răspuns corespunzător în realitate. De exemplu, se credea că ritualul de primăvară de a purta crengi cu păsări artificiale (sau prăjituri reprezentând păsări) va ajuta păsările să zboare și astfel să aducă primăvara. S-a consemnat că tradițiile de magie populară au persistat la Moscova până în 1648.

Ritualuri de sărbători

Multe dintre obiceiurile practicate de sărbători își au originea în ritualuri magice. Festivalul Yule și colindatul de Anul Nou au reprezentat inițial o oportunitate pentru gospodării de a da dovadă de generozitate la începutul noului an, asigurându-se astfel că vor avea un an prosper. În mod similar, se credea că sărbătoarea și masa copioasă de Shrovetide (Pre-Postul Mare) încurajează o recoltă abundentă. Uneori, în noaptea nunții, patul conjugal era așezat lângă animalele domestice, pentru ca

mirii să influențeze fertilitatea acestora. Alte tradiții de nuntă, cum ar fi mâncatul de ouă, cântatul de cântece deocheate și aruncarea cerealelor peste tinerii căsătoriți au fost inițial menite să asigure fertilitatea și prosperitatea cuplului în anii următori.

Farmece

(cunoscute și sub denumirile de „descântece”, „precauții” sau „șoapte”)

Farmecele sunt cuvinte magice rostite pentru a îndeplini diverse sarcini. Unele farmece pot fi folosite pentru a alunga un leshy (spirit rău), cum ar fi să spui „Cană de oaie, lână de oaie”. Altele pot fi folosite pentru a impregna o acțiune cu magie, astfel încât un anumit ritual să fie eficient.^[3] O structură comună pentru farmec este ca acesta să descrie o acțiune și ce se intenționează prin săvârșirea sa, astfel încât persoana respectivă să efectueze apoi acea acțiune și să obțină rezultatul descris. De exemplu, un farmec de dragoste începe astfel: „Mă voi ridica, umil slujitor al Domnului (numele spus), voi veni din casă în prag, din prag în poartă...” De asemenea, de multe ori este invocat Dumnezeu sau alți sfinți. Un farmec împotriva durerilor de dinți spune așa:

„Trei cărări, un copac stă lângă drum, sub copac zace un stârv, pe lângă stârv merge Sfântul Antonie și zice: „De ce tu, stârvule, stai aici? Te dor dinții? Te dor coastele? Te mănâncă viermii? Sângele curge din tine?” „Nimic nu mă doare”. Amorțiți și voi, dinții smeritului slujitor al lui Dumnezeu (numele spus), ca într-un trup mort; întărește-l, Doamne, mai tare decât piatra.”

Una dintre cele mai vechi referințe la farmecele rusești se află în *Cronica Rusă*, datând din secolul al X-lea.

Cuprins

Natura și spiritele casei

De cele mai multe ori, spiritele au fost privite ca stăpâni pe domeniile lor, fie că era vorba de o pădure, apă, câmp sau casă. Adesea, sunt înfățișate ca bătrâni, reflectând ierarhia familială bazată pe vârstă în comunitățile tribale. Inițial, se credea că spiritele naturii îi protejează pe oameni, dar, în timp, au ajuns să fie văzute ca forțe neutre sau răuvoitoare, uneori asociate cu diavolul. Ele sunt, de asemenea, asociate frecvent cu o forță „necurată”, legată de moartea nenaturală și înmormântarea necorespunzătoare. Cele mai multe relatări pe care le avem astăzi despre spiritele naturii au fost adunate după sfârșitul secolului al XIX-lea și sunt spuse ca povești

repovestite. Concluzia este că înfruntările cu spiritele naturii erau mai frecvente în trecutul îndepărtat, spre deosebire de situația din prezent.

Baba Iaga

Asemănătoare cu o vrăjitoare, Baba Iaga este o ființă supranaturală (sau una dintr-un trio de surori cu același nume), care apare ca o bătrână diformă sau cu aspect înfricoșător. În basmele rusești, Baba Iaga zboară într-un mojar, mănuieste un pistol și locuiește adânc în inima pădurii, într-o colibă descrisă de obicei ca stând pe picioare de pui. Baba Iaga îi poate ajuta sau opri pe cei care o întâlnesc ori o caută și poate juca un rol matern, fiind asociată cu fauna sălbatică din pădure. Conform morfologiei basmelor populare a lui Vladimir Propp, Baba Iaga apare de obicei fie ca personaj pozitiv, fie ca personaj negativ sau rolul său poate fi neclar. Andrea Johns o identifică pe Baba Iaga drept „una dintre cele mai memorabile și distinctive figuri din folclorul est-european” și observă că este „enigmatică” și manifestă adesea „o ambiguitate izbitoare”. Johns o descrie, pe scurt, ca având mai multe chipuri, care să inspire cercetătorii să vadă ca pe un nor, lună, moarte, iarnă, șarpe, pasăre, pelican sau zeiță pământeană, strămoș matriarhal totemic, mamă falică sau imagine arhetipală”.

Domovoi

Domovoi sau *domovoi* este un spirit al casei și este oarecum diferit de spiritele naturii. Deși răutăcios, *domovoi* era văzut ca protectorul benign al gospodăriei. Nu era în contradicție cu simbolurile creștine (cum ar fi semnul crucii) și nu aducea rele asupra unui loc, precum alte spirite. Era, probabil, o amintire a riturilor de închinare ale strămoșilor, deoarece o denumire atribuită lui era „bunicul”, și se spunea adesea că apărea sub forma unui șef actual sau trecut al gospodăriei.

Cu toate acestea, de cele mai multe ori era văzut ca un bătrân cocoșat și păros. De regulă, *domovoi* nu era văzut, ci doar auzit. El putea face pereții să scârțâie sau să lovească oale ori să cânte. De obicei, se credea că un *domovoi* trăia singur, dar unele relatări menționează că ar fi avut o soție și copii.

Funcția *domovoiului* era, în principal, de a avea grijă de gospodărie și de animale. Se spune că făcea asta prin prevestiri despre evenimente viitoare, cum ar fi norocul sau ghinionul, despre nunți sau o moarte în familie. Fiecare familie trebuia să-și mulțumească spiritul casei, fie prin buna administrare a casei, fie prin respectarea tradițiilor sociale sau chiar prin alegerea

unor animale domestice în culoarea preferată a unui *domovoi*. Ceea ce era ușor de făcut, deoarece *domovoi* era ușor de mulțumit. Prezența unui *domovoi* era considerată esențială pentru buna funcționare a unei gospodării.

Transferul unui *domovoi* a reprezentat și o afacere importantă. De exemplu, când o femeie se căsătorește, era obiceiul ca ea să-și părăsească familia și să se alăture celei a soțului ei. Când pleca de acasă, se făceau ritualuri pentru a o separa de spiritele casei familiei ei și a o familiariza cu cele ale familiei soțului ei. Când o familie se muta, își invitau în mod special *domovoiul* să vină cu ei pentru a se asigura că va rămâne în gospodărie.

Leshy

Un *leshy* (de asemenea, *leshii*, „demon de lemn”) este un spirit de pădure care domnește peste păduri. Aspectul lui variază în funcție de povești, dar este bărbat. În general, *leshy* este reprezentat ca un om, dar poate apărea și sub forma unui animal sau, într-un caz anume, a unei ciuperci. Uneori, este înfățișat cu aripi și coadă, precum diavolul. Alteori, este descris ca o persoană cunoscută celui care îl privește. De asemenea, mărimea lui variază, putere atribuită rolului său de a reflecta mediul în care trăiește. În funcție de înălțimea plantelor din pădurea în care locuiește, el s-ar adapta mediului înconjurător. Unele povești despre *leshy* îl descriu ca având o soție și copii, aidoma unei gospodării tipic țărănești. Alte povești susțin că într-o pădure pot coexista mai mulți *leshy* și că aceștia ar fi organizați ierarhic, din nou similar cu modul de organizare al societății locale.

Unii spun că *leshy* nu poate vorbi, ci doar scoate sunete precum bătăi din palme sau zgomote din sălbăticie (păsări, foșnet frunze, mârâit etc.). Alții spun că poate imita vocile oamenilor cunoscuți.

În general, se crede că este înșelător sau rău. S-a spus despre el că îi face pe oameni să se piardă în pădure, îi face să se îmbolnăvească, răpește femei și chiar mănâncă oameni. Poate fi izgonit prin foc și semnul crucii, indicând asocierea ulterioară dintre *leshy* și diavolul creștin.

Vodyanoy

Aceste creaturi mai sunt cunoscute și ca „vodianoii”, „diavolul apelor”¹, „spirit al apelor”.

Un *vodyanoy* este un spirit masculin al apei. Se crede că locuiește într-o anumită apă, uneori avându-și lăcașul pe fundul

acelei apei. La fel ca leshy, aspectul lui vodyanoy diferă de la poveste la poveste. În general, el este înfățișat ca un bărbat bătrân, cu barbă, uneori albastru, alb sau verde ori acoperit cu noroi, alteori umflat cu apă. Adesea el este descris ca având elemente asemănătoare peștelui, cum ar fi solzi sau coada unui pește. La fel ca leshy, vodyanoy era uneori descris cu o soție alături.

Funcția principală a unui vodyanoy este de a-i îneca pe oameni. Alte povești despre vodyanoy susțin că mima voci sau păcălea pe cineva să-și schimbe înfățișarea. Unele povești despre relațiile prietenoase dintre oameni și un vodyanoy prezintă morari și pescari care aduceau ofrande unui vodyanoy pentru a-și asigura norocul în apele sale.

Spre deosebire de leshy, vodyanoy este văzut cu desăvârșire rău. În multe cazuri, el este considerat echivalentul diavolului.

Polevoi și Poludnița

Un polevoi este un spirit masculin de câmp. Ca și în cazul celorlalte spirite ale naturii, aspectul unui polevoi reflectă, de regulă, mediul său. Uneori este descris ca având pielea întunecată ca pământul; alteori cu iarbă în loc de păr sau îmbrăcat în alb și învăluit de vânt. La fel ca leshy, polevoi poate avea dimensiuni variabile în funcție de împrejurimi, fie înalt ca iarba netăiată vara, fie mic precum miriștea câmpului după recoltă.

Polevoi pare, în general, mai puțin sinistru decât alte spirite, cea mai groaznică înșelătorie a lui fiind aceea de a face oamenii să se rătăcească pe câmpuri. În general, era văzut ca un semn de rău augur, putea să doboare pe cineva de pe calul său, din greșală, așa că oamenii încercau să-l evite, preferând să nu umble pe câmpuri la amiază, când erau cele mai mari șanse să se afle pe acolo. Se credea că polevoi are o familie și copii.

O poludniță este un spirit de câmp feminin și în mare măsură considerat fictiv. Aspectul ei variază, în primul rând, în funcție de vârstă, fiind descrisă ca o fată sau ca o femeie bătrână. Se crede că ea proteja cerealele și, de asemenea, aducea ghinion oricui ar fi lucrat pe câmp ziua în amiaza mare.

Rusalka

Asemănătoare cu o zână a apelor sau undină, rusalka este un spirit feminin, adesea asociat cu apa. De regulă, este descrisă ca o femeie tânără și frumoasă. În povești, ea apare în

păduri, în câmpuri și pe lângă râuri. De obicei, se crede că trăiește sub apă, la fel ca vodyanoy, și că se plimbă pe uscat jucând feste trecătorilor neștiutori. În unele locuri se crede că rusalki sunt sufletele copiilor născuți morți sau nebotezați sau ale celor care au murit prin înec.

Uneori, se mulțumește doar cu a-i face pe oameni să se piardă, să se abată de la drumul lor, ca leshy sau polevoi; alteori, se spune că îi gădilă pe oameni până la moarte sau îi îneacă. Legătura dintre Rusalka și morții necurați o face purtătoarea forței necurate asociate cu alte spirite ale naturii. Uneori este asociată în mod direct cu diavolul. Ca și alte spirite ale naturii, se crede că semnul crucii sau anumite cuvinte magice îi pot slăbi puterile.

Există un festival de primăvară numit *Rusalii*, *Săptămâna de Rusalii*, sau *Săptămâna Sfintei Treimi*, în care se crede că rusalkii (rusaliile) se îndepărtează de casele lor din apă.^[19] Numele festivalului ar putea veni de la festivalul roman al trandafirilor, *Rusalii*, sau *rosalia*, *dies rosarum*. Timp de o săptămână, sătenii își comemorau strămoșii din trecut și invocau numele de rusalki în timpul ritualurilor de primăvară, cum ar fi decorarea caselor cu ramuri de mesteacăn proaspăt tăiate sau să lase ouă gătite lângă mesteceni anume aleși. Rolul rusalka în această sărbătoare este oarecum neclar. Unii consideră că este asociată cu credința strămoșilor, în timp ce alții cred că ar fi asociată doar cu morții necurați (adică cei care nu au murit din cauze naturale și nu au avut parte de o înmormântare cum se cuvine). În plus, forța necurată este, în general, asociată cu pângărirea unui loc pentru a-l face periculos și deteriorat, dar, deși rusalka este „necurată”, tot ea este și cea care are grijă de creșterea plantelor.

Animale

Animalele apar alături de personaje umane, precum și alături de alte animale. Unele dintre cel mai des întâlnite animale din multe povești populare și basme rusești (*Skazki*) sunt vulpile, oile, caprele, cocoșii, urșii și lupii. Aceste animale au uneori calități umane, inclusiv capacitatea de a vorbi, atât cu alte animale, cât și cu personaje umane. Au aceleași emoții ca și personajele umane. Li se conferă calități omenești precum înțelepciunea, umorul, viclenia și chiar prostia. Caracteristicile acestor animale au persistat de-a lungul timpului.

Vulpi (лиса; *lisa*) - Reprezentate ca femele viclene, vulpile din basmele rusești își păcălesc adesea omologii. Aceștia pot fi oameni adulți, lupi, cocoși sau urși.

Cocoși (петух, *petukh*) - În basmele rusești, cocoșul este asociat cu soarele, precum și cu norocul și fertilitatea. Găinile depuneau adesea ouă de aur și își îmbogățeau proprietarii. („*Rusia -ghid de resurse culturale*”) Cocoșii pot fi găsiți reprezentați pe multe obiecte de uz casnic și, adesea, atunci când sunt reprezentați doi cocoși cu capetele împreunate simbolizează un dar de nuntă pentru prosperitatea tinerilor căsătoriți.

Urși (медведь, *med'ved*) - Conform „*Rusia: Ghid de resurse culturale*”, numele rusec, *med'ved*, înseamnă „cel care știe unde este mierea”. A fost un strămoș al poporului rus, fiind considerat prietenos. Deseori, oamenii erau transformați în urși ca pedeapsă sau ursul apărea în chip de bătrân înțelept. Ursul simbolizează forța, puterea, tăria, căldura și protecția.

Lupi (волк, *vuk*) - Adesea portretizați în chip de bărbat răufăcător, în majoritatea basmelor rusești. Aceste creaturi nu erau foarte inteligente și de multe ori erau pradă sigură pentru vulpi. Potrivit unei surse, oamenii nu aveau voie să mănânce lupi, deoarece carnea acestora i-ar fi transformat în [vârcolaci](#). Lupii simbolizau natura sălbatică neîmblânzită și erau respectați și temuți.

Zmey Gorynych - Numele său înseamnă „Șarpele Munților”. Versiunea slavă a dragonului, despre care se spune că ar fi avut trei sau mai multe capete și, la fel ca alte creaturi din basmele rusești, putea vorbi. De obicei sunt masculi și pot fi întâlniți în păduri sau munți. Se spune că atunci când zboară este atât de mare încât blochează lumina soarelui.

Alkonost - Înfrățită ca o pasăre cu cap de femeie, această creatură este asemănătoare cu o sirenă și poate schimba vremea în funcție de starea ei sufletească. Se spune că depune ouă în apă, iar atunci vremea este liniștită, dar, odată ce eclozează, vine furtuna.

Indrik - În Cartea Porumbelului și în folclorul rus, Bestia Indrik este o fiară fabuloasă, regele tuturor animalelor, care trăiește pe un munte cunoscut sub numele de „Muntele Sfânt”, unde niciun alt picior nu poate călca. Când se agită, Pământul tremură. Cuvântul „Indrik” este o versiune distorsionată a cuvântului rus *edinorog* (unicorn). Indrik este descris ca un taur gigantic cu picioare de cerb, cap de cal și un corn enorm în față, făcându-l

vag asemănător cu un rinocer. Creatura din folclorul rus își împrumută numele unui sinonim al lui Paraceratherium, Indri-cotherium, cel mai mare mamifer terestru care a trăit vreodată.

TRADIȚIILE ȘI SUPERSTIȚIILE RUSEȘTI

Cele **tradiții și superstiții Rusia** includ obiceiurile rusești care urmează viața societății ruse prin intermediul unor coduri morale ca etichetă. Unele obiceiuri depind de diverși factori, cum ar fi vârsta și regiunea. S-a spus că „Rusia are 140 de

milioane de oameni superstițioși”.

Obiceiuri considerate a fi superstiții

- Când vi se oferă un animal, trebuie să dați o sumă simbolică de bani, de exemplu o rublă.
- De îndată ce o sticlă este goală, nu o mai pune pe masă, ci pe podea.
- Nu fluiera niciodată într-un apartament, altfel vei avea probleme cu banii și proprietarul apartamentului.
- Înainte de a părăsi casa pentru o călătorie, așezați-vă o clipă pe valizele voastre; călătoria se va desfășura fără probleme. Nu dați mâna cu cineva și nu dați nimic în timp ce stăți în prag.

Și în legătură cu alcoolul În Rusia, există câteva reguli de respectat atunci când vine vorba de vodcă. Primul pahar de vodcă care vi se oferă trebuie să fie terminat, este important să-l beți dintr-o dată și să nu vă lăsați paharul până când este gol. Când sunteți la masă, vi se va cere să toastați odată ce a început altul, prăjirea cu un pahar gol este ghinion. Sticlele goale de vodcă trebuie puse pe podea. Detaliu al picturii „*Boieroaica Morozova*” de Vasili Surikov care prezintă un vechi-credincios arestat de autoritățile țariste în 1671. Ea ține două degete ridicate: o sugestie a vechiului mod de a face Semnul crucii: cu două degete în loc de trei.

În contextul istoriei Bisericii Ruse Ortodoxe, **vechi-credincioșii** (în rusește: **староверы** - **staroverii**) s-au separat în 1666-1667 de ierarhia Bisericii oficiale Ruse ca formă de protest împotriva reformelor bisericești introduse de Patriarhul Nikon al Moscovei. liturgice și tradiția veche

ortodoxă, care erau în vigoare în Biserica Rusă înainte de implementarea acestor reforme.

Vechii Credincioși au continuat practicile

Din cauza folosirii acestor practici liturgice vechi, care au fost preluate de la începutul creștinării Rusiei de la greci, staroverii mai sunt cunoscuți și sub numele de *vechi ritualiști* sau *credincioși de rit vechi*.

Această denumire apare în timpul împărătesei Ekaterina cea Mare, fiind folosită în locul poreclei *raskolniki* (schismatici), dat staroverilor după reforma lui Nikon. În ziua de astăzi credincioșii de rit vechi se autoidentifică

cu numele de - **străvechii creștini ortodocși**, în România și Ucraina ei se numesc și **lipoveni**.

Rezumat introductiv al originilor

Inițiatorul reformei din sec al 17-lea în Biserica Rusă Ortodoxă.

Începând cu anul 1653, Patriarhul Nikon al Moscovei (1652-1658) a introdus multiple reforme ale slujbelor și textelor slavone, cu scopul de a le alinia la practicile grecești contemporane, care erau diferite de cele vechi grecești primite de ruși de la **Sf. Vladimir din Kiev** (anul 988 d.Hr). Nikon, sesizând discrepanțele dintre slujbele și textele rusești și grecești, a dispus o modificare a slujbelor religioase rusești după cele grecești din

vrema aceea. Potrivit opiniei staroverilor, acesta ar fi acționat fără o consultare potrivită cu clerul și fără convocarea unui sinod. După implementarea acestor inovații, Biserica oficială i-a anatemitat pe Vechii Credincioși, iar statul moscovit i-a persecutat pe cei care se opuneau acestor reforme. Înainte ca Nikon să devină patriarh, de multe ori veneau în Rusia ierarhii greci din Constantinopol, Ierusalim, Antiohia și Alexandria Egiptului.

Aceștia au lăudat credința poporului rus, s-au bucurat că Dumnezeu a binecuvântat Biserica rusă prin mulțimea de sfinți, ocrotitori ai Rusiei. Grecii însă nu se rugau în Rusia ca la ei acasă, ci respectau tradiția veche. Rușii cu puțin timp înainte de reformă, l-au trimis pe ieromonahul Arsenie Suhanov, ca să afle cum se roagă credincioșii din celelalte biserici ortodoxe. Acesta în călătoriile sale, a obținut un important material cu privire la schimbările din bisericile grecești contemporane: grecii se închinau cu trei degete, nu toți botezau prin scufundare și slujbele lor erau mult mai scurte decât în Rusia.

Ajutorul patriarhului în reformele bisericești.

Nikon, crezând că va devine Patriarh ecumenic, a acceptat propunerea ierarhilor greci, (veniți la Moscova pentru a primi milostenie de la țarul rus), de a "îndrepta cărțile pline de greșeli și erezii" tipărite la Moscova, după modelul grecesc din vremea aceea. Nikon a început imediat reforma fără acordul Bisericii, astfel înainte de începutul Postului Mare, în anul 1653, noul patriarh a ordonat ca rușii să se închine cu trei degete. Răspunsul credincioșilor a apărut imediat, în special de la mănăstiri. Preoții și alți râvnitori s-au împotrivit schimbărilor și au demonstrat cu multe citate de la Sfinții Părinți, că Biserica încă din primile secole, s-a închinat cu două degete, în numele lui Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat.

Acest lucru se dovedește prin mulțimea icoanelor vechi bizantine și rusești și frescilor din catacombele Romei, prin Sfintele moaște (Sf. Ilia Muromet și Iosif mult pătimitorul din Peșterile de la Kiev și Sfânta Anna Kașinskaia) și prin manuscrisele bisericești și cărțile slavone tipărite în Bulgaria, Rusia, Ucraina, Serbia, Polonia și România (Nomokanon și Potrebnik - în rânduiala de revenire în Biserică a ereticilor; în cărțile lui Nikon de la Muntele Negru (sec. XI); în Psaltirea veche și Hronograf- cuvântul

Sfântului Feodorit; în Catehizisul mare (1627), Cartea Chiril al Ierusalimului (1644) și Depre credință (1648)).

Prin Semnul Sfintei Cruci, creștinii staroveri își exprimă credința în Sfânta Treime, și în cele două firi ale Mântuitorului Hristos. După învățătura Sfinților Părinți, Hristos a fost răstignit pe Cruce, și nu Sfânta Treime.

Spunând rugăciunea lui Hristos, creștinii staroveri mărturisesc prin semnul Crucii: Nașterea din Tatăl și dumnezeirea lui Hristos (Ghospodî), Nașterea din Fečioara Maria și Pogorârea în iad după moarte (Isuse Hriste), Înălțarea și Șederea de-a dreapta Tatălui (Sâne Bojâi) și cea de-a doua Venire și Judecata de Apoi

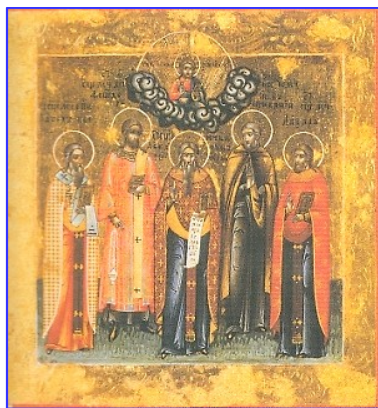

Înainte de Nikon, Sfântul Sobor de la Moscova din anul 1551, numit *Stoglav* (cu o sută de capitole) a interzis schimbarea semnului Sfintei Cruci, menționând că prin semnul cu două degete să se roage toți credincioșii și astfel să binecuvânteze și preoții. Staroverii întotdeauna au respectat regulile acestui

sobor, care i-a blestemat pe cei ce nu se închină după tradiția ortodoxă.

Cel mai cunoscut starover, unul dintre primii apărători al credinței vechi

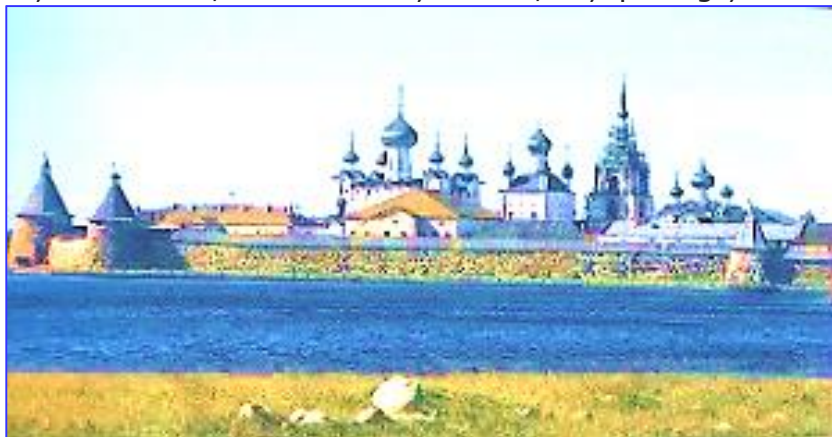

Icoană mucenicilor staroveri

Mărturiile cu privire la tradițiile ortodoxe de până la Nikon, au fost adunate în culegeri de staroveri, fiind folosite în disputele cu misionarii nikonieni. Cele mai cunoscute lucrări de apologetică a vechii credințe ortodoxe au fost scrise în limbile slavonă și rusă:

Primele încercări de a apăra credința și tradiția veche rusă, le-au întreprins preoții Avakum Petrov, Ioann Neronov, Lazăr și împreună cu diaconul Feodor, călugării multor mănăstiri din Rusia. Aceștia făceau parte din așa numitul "кыр

благочестия" - "cercul evlaviei". Principala preocupare a acestei grupări era, ca tipicul bisericesc și sfintele canoane să se respecte exact, și de aceea s-au opus reformării lui Nikon, care nu a avut bază în cărțile sfinte. Pentru sânghința cu care se luptau cu inovațiile din vremea aceea, acești apărători ai credinței ortodoxe, au fost trimiși în exil, arși pe rug și omorâți.

Una dintre cele mai puternice mănăstiri din Rusia, asediată de armata țarului Alexei pentru neacceptarea noilor cărți și reguli bisericești.

În special au suferit mănăstirile starovere, mai ales mănăstirea Sfinților Zosima și Savatii, care a fost asediată 7 ani (1668-1675) de armata țarului Alexei Mihailovici. Călugării acestei lavre l-au rugat pe țar să se întoarcă la vechea credință, în care s-au desăvârșit Sfinții cuvioși și au murit vechii țari. Mulțimea de călugări era gata să moară pentru credința ortodoxă : (Mai bine ca noi să primim moartea vremelnică, decât să pierim veșnic. Și dacă ne vor da foc și ne vor chinui sau ne vor tăia în bucăți, și atunci noi nu vom trăda predania Apostolească în veci). Ca răspuns, țarul a poruncit să fie uciși acești călugari împreună cu alți credincioși ce se aflau în mănăstire.

Masacrul de la Mănăstirea Solovețk.

Istoricul F.E.Melnikov astfel relatează aceste evenimente: Au fost chinuți până la 400 de călugări și laici: unii au fost spânzurați, alții tăiați în bucăți pe butici, ceilalți au fost înecați în copci. Toată mănăstirea era plină de sângele mucenicilor. Aceștia mureau cu liniște și tărie: nu cereau milă, nici cruțare. Au scăpat ca prin minune doar 14 stareți. Trupurile mucenicilor uciși și făcuți în bucăți zăceau nestrânse și nesticăcioase toată jumătatea de an, până când nu a venit porunca domnească - să

fie înmormântate. Toate aceste torturi și ucideri în masă au dus la nevoia de a părăsi Rusia.

Soboarele din anii 1666-1667 de la Moscova, la care o participat unii patriarhi și episcopi greci, au afirmat că încă din sec. al XV-lea, Biserica Rusă a introdus multiple schimbări în cărțile vechi, multe dintre ele fiind de origine eretică. Astfel toată ortodoxia rusă a fost pusă sub semnul întrebării. S-a format părerea că din cauza copiștilor nepricepuți, cărțile și ritualurile din Rusia nu coincid cu cele vechi grecești. Patriarhii greci nu au putut însă să demonstreze acest lucru și au apelat la cărțile noi grecești tipărite de iezuiți în tipografiile din Roma și Veneția. Fiind confruntate cu opunerea staroverilor, aceste soboare au decis să-i pedepsească pe nesupuși. Clericii staroveri au fost caterisiți, mirenii excomunicați. Înafară de pedepsele bisericești, soboarele au introdus și pedepsele trupești. Astfel noua "învățătură ortodoxă" a fost implementată cu forța. Poporul rus s-a despărțit, cei ce s-au temut, de frica torturei, au acceptat noua credință, ceilalți - staroverii nu au renunțat la credința veche, dar au fost persecutați și mulți au părăsit Rusia.

Istoric rus, a scris mai multe lucrări despre reforma patriarhului Nikon, în care a dovedit că ritul vechi provine din Biserica greacă și a fost preluat de ruși la creștinarea Rusiei. În schimb ritul cel nou, nu a existat niciodată în Rusia până la Nikon.

Istoricii ruși ce au comparat cărțile vechi grecești cu cele tipărite înainte de Nikon în Rusia (Н.Ф.Каптерев, Е.Е.Голубинский, С.А.Зеньковский, Б.П.Кутузов și alții), au

dovedit că textul slavon era destul de exact și nu necesita o nouă traducere. În schimb, grecii nu aveau propriile sale tipografii și tipăreau cărțile în Veneția.

În Vest s-a deschis o școală duhovnicescă pentru tinerii greci, care nu aveau posibilitatea să învețe cu profesori ortodocși, din această cauza mulți au trecut în credința romano-catolică. În timpul asupririi otomane, Imperiul bizantin s-a destrămat și viața bisericească a suferit mult. În aceste condiții, grecii s-au unit cu catolicii, creând Biserica greco-catolică. Astfel, prin influența catolică, multe biserici ortodoxe și-au schimbat treptat obiceiurile, iar în slujba ortodoxă au pătruns nenumărate schimbări. Singura Biserică Ortodoxă ce și-a păstrat Tradiția ortodoxă a fost Biserica Rusă. La această concluzie au

ajuns istoricii ruși abia la sfârșitul sec. al XIX-lea, când au apărut primele articole cu privire la reforma lui Nikon. De aceea, în anii 1929 și 1971, Biserica oficială Rusă a fost nevoită să accepte și să binecuvânteze slujbele după vechile rânduiri, cărțile și obiceiurile vechi ce mult timp au fost considerate eretice, au devenit dintr-o dată "mântuitoare" și ortodoxe.

Reformele Patriarhului Nikon

Pe la mijlocul secolului al XVII-lea, oficiali ai bisericilor ruse și grecești, inclusiv Patriarhul Nikon, au observat discrepanțele dintre practicile liturgice rusești și cele grecești din acea vreme. Ei au ajuns la concluzia că Biserica Ortodoxă Rusă, din pricina erorilor comise de copii incompetenți, ar fi dezvoltat slujbe și texte de rugăciune proprii care deviau semnificativ față de originalele grecești. După unirea de la Florența dintre greci și catolici, Biserica Rusă l-a excomunicat pe mitropolitul grec al Moscovei Isidor, care era adeptul unirii cu Roma. De atunci Biserica Rusă a hotărât ca mitropoliții de Moscova să nu mai fie hirotonisiți în Constantinopol de patriarhul grec. Astfel Biserica Rusă a devenit autonomă, fapt nerecunoscut de greci mult timp. De aceea grecii au început împreună cu patriarhul Nikon să ponegrească întreaga perioadă de autonomie a Moscovei. Astfel, practica Bisericii Ortodoxe Ruse în secolul al 17-lea nu concorda cu cea a celorlalte Biserici Ortodoxe. Cercetări ulterioare au reabilitat vechile cărți de cult moscovite, indicând că acestea corespundeau de fapt unor ediții grecești mai vechi decât cele folosite de patriarh pentru introducerea reformelor liturgice (Kapterev N.F., 1913, 1914; Zenkovskii S.A., 1995, 2006).

Nikon, sprijinit de tânărul țar Alexei I al Rusiei (1645-1676) a lansat mai întâi câteva reforme liturgice preliminare. Astfel, în 1653 a poruncit să se schimbe semnul Sfintei Cruci și a anulat metăniile mari din Postul Mare. În anul 1654, el a convocat un **sinod** și a sfătuit clerul să compare *tipicul*, *Evhologhionul* și alte cărți liturgice rusești cu omoloagele lor grecești. La acest sinod, Nikon a menționat, că în curând, corectarea cărților vechi se va face în conformitate cu manuscrisele vechi grecești și slavone. De aceea, ieromonahul Arsenie Suhanov, a primit sarcina să adune aceste manuscrise din mănăstirile grecești. Mănăstiri din întreaga Rusie au primit solicitări de a trimite la Moscova exemplare cu scopul de a avea material pentru o analiză comparativă. O astfel de sarcină ar fi luat mulți ani de cercetare conștiințioasă și putea foarte ușor să

ducă la un rezultat ambiguu, datorită dezvoltării complexe a textelor liturgice rusești din secolul precedent și a aproape completei lipse de cunoștințe de analiză istoriografică textuală. Nikon, fiind presat de timp, a renunțat la corectarea după manuscrisele vechi și fără convocarea unui nou sinod, a poruncit să se corecteze după cărțile contemporane grecești și kieviene. Exemplele după care s-au făcut traducerea se găsesc și astăzi în muzeele din Rusia. Astfel sutele de manuscrise vechi (apr. 500) adunate de Arsenie Suhanov din mănăstirile ruse și grecești, nu au fost folosite deloc în reforma lui Nikon. Mai mult, acestea dovedeau, că ortodoxia rusă păstra cu sfințenie tradițiile vechi grecești.

Schimbările din cărțile noi erau ca o sminteală pentru credincioși. De la an la an, cu fiecare ediție nouă, cărțile au devenit de necunoscut. Preoții nu apucau să se obișnuiască cu o schimbare, că în ediția următoare se făceau altele. Pricipala cauză a traducerilor greșite, a fost faptul că traducătorii nu cunoșteau foarte bine limba slavonă din Rusia, majoritatea fiind greci sau ucraineni, de aceea în cărțile noi au apărut multe cuvinte noi, necunoscute și greșite din punctul de vedere al gramaticii slavone.

Apologetii, numiți și învățații staroveri, au continuat să-și apere credința până-n zilele noastre. Aceștia erau buni cunoscători ai Sfințelor Scripturi și Sfinților Părinți, au scris multe cărți în limba rusă despre credința veche.

Exemplu (F.E.Melnikov Scurtă istorie a Bisericii Ortodoxe Ruse de rit vehi): Textul vechi: "Ne rugăm Ție, Doamne"

Textul nou (nikonian):, "Ne rugăm ție, duhul necurat". Această modificare a fost anulată abia în anul 1971, când și-au dat seama adepții lui Nikon, de greșeala făcută.

La venirea lui Nikon, au fost îndepărtați toți potrivnicii reformei de la tipăritul cărților noi. În schimb Nikon l-a eliberat pe grecul Arsenie, cunoscut de greci ca trădător al ortodoxiei, cel ce și-a schimbat religia de mai multe ori, fiind mai întâi ortodox, apoi primind religia latină, musulmană și iudaică. Acesta era închis în mănăstirea Solovețk, pentru a se pocăi. Nikon l-a făcut pe el principalul traducător. Un alt traducător, a fost prins și acuzat de sodomie.

În scurt timp, credincioșii și-au dat seama, că patriarhul introduce o religie nouă.

Astfel se fac multiple schimbări în Simbolul niceo-constantinopolitean și în Sfintele Scripturi, ceea ce este interzis de canoanele ortodoxe.

Poporul, ce era obișnuit cu vechile texte, nu le înțelegea

pe cele noi, modificate de Nikon. S-au făcut multe schimbări în accentul cuvintelor, astfel noile rugăciuni păreau de nerecunoscut.

Slujbele și cinstirea unor Sfinți au fost interzise, din cauza unor aspecte din viața lor, care dovedeau adevărul credinței vechi. Noi conducători bisericești au îndrăznit să ponegrească cărțile și să-i jignească pe Sfinții ruși de înainte de Nikon, numindu-i "neînvățați", în schimb învățământul grecesc din Apus a devenit etalonul Bisericii oficiale.

În cărțile noi au apărut învățături greșite, ce contrazic învățaturii ortodoxe:

1)Numele Mântuitorului ISUS a fost declarat eretic, deși atât în cărțile rusești, cât și în cele sârbe și românești din sec. anterioare s-a scris prin prescurtare IC. și pe larg ICOYC.

2)S-a interzis rostirea rugăciunii Domnului ca fiind ariană(Doamne Isuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, mântuiește-mă pe mine, păcătosul!).

3)Semnul Crucii cu două degete a fost numit erezie ariană, macedoniană, nestoriană și armeană. Mitropolitul Dimitrie de Rostov (1651-1709) a afirmat, că pe fiecare deget stă câte o silabă din cuvântul demon. Au fost blestemați cei ce nu se închină cu trei degete.

4)S-a dogmatizat uciderea în masă a celor neascultători (Dogma pedepsirii ereticilor- capitol din cartea- Piatra Credinței).

5)împărțășirea cu forța a staroverilor și pedeapsa cu moarte după împărțășire (Regulamentul sinodal).

6)S-a afirmat (în cartea Жезл правления 1753 г.) că omul nu are suflet până la 40 de zile (la bărbați) sau până la 80 de zile (la femei) de la zămislire;

7)Botezul prin stropire a devenit la fel de mântuitor ca și cel prin scufundare.

8) Prin Taina Mirungerii clericul schismatic devenea mirean (până la această schimbare schismaticii nu-și pierdeau rangul avut în schismă - după canoanele lui Vasile cel Mare).

9) În Sfânta Taină a Spovedaniei, preoții erau obligați să noteze și apoi să declare motivele, pentru care nu se împărtășesc cei ce vin la Biserică. S-a creat o poliție specială împotriva staroverilor, care era condusă de Sinod. S-a permis împărtășirea tuturor indiferent de ce păcate au și fără ca aceștia să primească un canon de pocăință (Regulamentul sinodal).

10) S-a afirmat că se cuvine să-L numim pe Dumnezeu mai de grabă "Întuneric" decât "Lumină" (în cărțile Скрижаль (1656), Деяния собора 1666 г. (1893) și Жезл правления).

11) În cartea Потребник 1675 г. (Trebnic) au apărut niște rugăciuni cu aspect neortodox, în care sunt blestemate toate viețuitoarele dăunătoare.

12) S-a afirmat că Sfânta Cruce a Mântuitorului nu era făcută din trei lemne (după prorocul Isaia) și avea numai 4 capete (în cărțile Пращища, Обличник și Розыск).

13) Au născocit că Hristos nu s-a dezvoltat trupește și nu a crescut ca un copil în pântecele Fecioarei Maria, ci a apărut deja dezvoltat imediat după Bunavestire (în cărțile Скрижаль 1656 г. și Жезл правления 1753 г.).

14) Au afirmat că Dumnezeu Cuvântul s-a unit și s-a amestecat cu trupul (erezia monofizită) în pântecele Fecioarei Maria (în cărțile Скрижаль 1656 г. și Православное исповедание, подписанное 4-мя патриархами в 1643 г.).

15) A apărut învățătura că omul este creat păcătos și muritor (în cartea Скрижаль 1656 г.).

16) Unii episcopi au învățat că Hristos a fost botezat prin turnarea apei de către Ioan Botezătorul (patriarhul de Ierusalim Dosifei și episcopul de Cernigov Lazăr).

17) Catolicii și luteranii se primesc în Biserică fără oficierea botezului prin scufundare (în Istoria Bisericii Ruse a Mitropolitului Macarie Bulgakov, în cartea despre Botezul prin stropire, Деяния соборов 1666-1667 г.).

18) În sec. al XIX-lea au născocit o carte numită Соборное Деяние на еретика Мартина (Actele Soborului împotriva ereticului Martin), în care călugărul eretic Martin ar fi fost blestemat în anul 1157, pentru ereziile sale care constau în rugăciunile și obiceiurile ortodoxe ruse vechi. Acest document și alte cărți false folosite în apărarea reformei lui Nikon, au fost

descoperite imediat de staroveri (Поморские ответы) și de istoricii ruși E. Голубинский, Н.М. Карамзин și Н. Каптерев.

19) Tunderea bărbii (condamnată în Biblie și în scrierile Sfinților Părinți : Sf. Epifanie de Cipru, Nikon de la Muntele Negru, Ciprian de la Cartagena, Isidor Pelusiotul, Fericitul Feodorit, Cuviosul Maxim grecul) a devenit nu numai posibilă, ci și necesară (Розыск Димитрия Ростовского 1877 г., Никифор Астраханский, Симон Рязанский о брадобритии 1825 г.). Slujba Sfinților mucenici (17 dec.) Antonie, Evstafie și Ioan, a fost anulate de nikonieni, pentru că mucenicii au murit pentru că nu au vrut să se lepede de Hristos și să-și taie barba.

20) Staroverii erau lipsiți total de drepturi omenești, preoții staroveri erau considerați ca tâlhari și hoți, nu aveau dreptul să officieze slujbe de înmormântare, botez, sfințirea noilor și reparațiile vechilor biserici era interzisă, precum și tragerea clopotelor. De asemenea, bisericile nu aveau voie să aibe cruce. Staroverii și-au construit multe mănăstiri și schituri în regiunile nepopulate din Ural și Siberia și pe teritoriul Ucrainei, Poloniei și Belorusiei de astăzi. Însă îndată ce armata rusă ajungea la aceste localități, din sfintele locașuri au rămas numai rămășițele, multe din cărțile vechi și moaștele sfinților staroveri fiind arse prin porunca Sinodului Bisericii oficiale. Astfel au fost distruse mănăstirile din Vetka, Vâg, Guslița, Irghiz, Kerjâneț, Starodubie. Mai târziu, au apărut mănăstiri pe teritoriul României și Ucrainei de astăzi la Manolea (jud. Suceava), Slava Rusă și Sfistovca (jud. Tulcea) și la Fântâna Albă (lângă Cernăuți).

21) Toate aceste schimbări au fost impuse cu blesteme și amenințări de moarte pentru cei potrivnici reformei. Nikon, din setea sa de putere, a îndrăznit să se împotrivescă poruncilor țarului. Între patriarh și țar s-a răcit relația de prietenie, încât Nikon de bună voință și-a părăsit Biserica cu aceste cuvinte: "să fiu anatema dacă mă voi mai numi patriarh". Țarul Alexei Mihailovici nu s-a împăcat cu vechiul său prieten, și acum a devenit stăpânul Bisericii. Mulți nădăjduiau, că în curând toate vor fi ca înainte, dar s-au înșelat amarnic. Țarul nu a renunțat la reformă. Acum, când au scăpat de Nikon, staroverii îl rugau pe țar să se întoarcă la credința strămoșească, dar acesta a decis să ducă reforma până la capătul logic, până la dogmatizarea tuturor schimbărilor și blestemarea cărților vechi.

Locotenentul de Patriarh Pitirim al Krutițelor a convocat un al doilea sinod la Moscova în anul 1666 , la care au participat

Patriarhul Macarie al Antiohiei, Patriarhul Paisie al Alexandriei și mulți episcopi. Patriarhii greci, până la convocarea acestui sinod, au fost dați jos din treapta bisericească, însă în Rusia, țarul avea mare nevoie de ei, ca să-l judece pe Nikon și i-a primit ca pe niște adevărați patriarhi. Unii cercetători susțin că patriarhii invitați au primit fiecare daruri somptuoase pentru participarea lor la sinod (Zenkovskii S.A., 1995, 2006). Nikon, fiind chemat la sobor, i-a demascat pe acești impostori. Patriarhii greci l-au condamnat pe vechiul lor prieten și Nikon a devenit un simplu monah și până la moartea sa (anul 1681)s-a lepădat de reformă, rugându-se și tipărind cărțile după modelul vechi. Sinodul a demarat oficial reformele și a anatemizat nu numai pe toți cei care se opuneau, ci și vechile cărți și slujbe rusești. Aceste schimbări au fost dogmatizate, nimeni nu avea voie să schimbe aceste hotărâri. Cei ce vor adăuga sau anula sunt considerați dușmanii Bisericii lui Dumnezeu (Soborul din anul 1666).

În ciuda acestui fapt, Biserica Rusă oficială, la Sinodul său din anul 1971, a anulat toate hotărârile soboarelor din 1666-1667, "ca și cum nu ar fi fost", iar cărțile sfinte tipărite înainte de Nikon au fost declarate "la fel de mântuitoare și cinstite" ca cele noi, nikoniene. Astfel, s-a demonstrat încă o dată, că reforma a fost "inutilă și pripită", și că Nikon este vinovat de schismă, iar patriarhii greci de blestemarea cărților și a credincioșilor ortodocși. Biserica Rusă oficială a anulat astfel toate blestemele anticanonice ale acestui sinod, însă nu s-a întors la cărțile și obiceiurile ortodoxe pre-nikoniane. Numai o mică parte a Bisericii Ruse oficiale (gruparea edinoverților) în momentul de față se roagă ca staroverii, după cărțile vechi.

Condamnarea vechilor tradiții rusești a dus și la slăbirea influenței teoriei potrivit căreia Moscova ar fi fost cea de A Treia Romă: în loc să păzească credința ortodoxă, se părea că Rusia acumulase o serie de erori liturgice importante.

Unii cercetători consideră că reformele au avut o motivație mai degrabă politică decât religioasă, argumentând că țarul Alexei, încurajat de succesele sale militare din războiul contra Poloniei și Lituaniiei pentru eliberarea provinciilor rusești apusene și a Ucrainei, a început să nutrească ambiția de a deveni eliberatorul regiunilor ortodoxe care la acea vreme erau în componența Imperiului Otoman, preluând titlul de protector al lumii ortodoxe, perspectivă agreată și de patriarhii din Orientul Apropiat, care de altfel au susținut introducerea reformelor

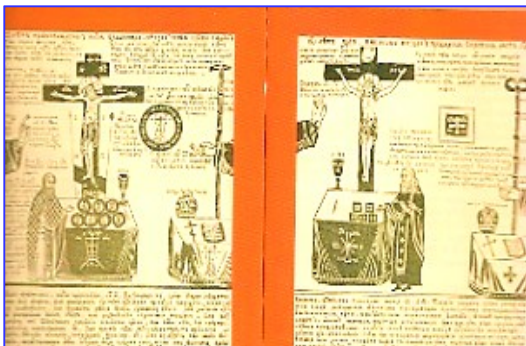
liturgice (Kapterev N.F. 1913, 1914; Zenkovsky S.A., 1995, 2006).

De fapt, reforma a fost pregătită de mai mult timp de catolici. Aceștia au reușit, în sec. XVI-XVII, să unifice Rusia kieviană cu Roma, aici apar primele modificări introduse de catolici în cărțile sfinte. Majoritatea bisericilor din Ucraina, Polonia și Belorusia și-au pierdut ortodoxia, devenind uniaterne, primind clerici ce au studiat și au fost hirotonisiți la Roma. La Moscova, acești credincioși erau considerați eretici, din cauza ofierii botezului prin stropire și comuniunea cu papa Romei. De aceea, cei veniți în Rusia din Apus, erau botezați prin Botezul ortodox și trimiși în mănăstiri pentru îndreptare. De multe ori, cei veniți nu respectau obiceiurile sfinte, monahii trăiau desfrânat și nu se rugau pravila monahală, iar negustorii greci vindeau și fumau tabac. Planul iezuit utilizat de catolici în Vestul Rusiei kievene, avea scopul principal de a uni și Biserica Rusă cu cea Catholică. De aceea era mare nevoie să se schimbe vechile obiceiuri și cărți, în care învățătura ortodoxă punea pe cea eretică: "Țarul să amintească despre unie rareori și cu atenție, ca să nu fie el inițiatorul, ci mai bine ca rușii singuri la început să propună niște lucruri neînsemnate, care trebuie modificate și astfel să treacă spre unie; este necesar să apară o lege, ca în Biserica Rusă, toate să fie în conformitate cu pravilele soboarelor părinților greci, iar respectarea legii să fie sub conducerea unei persoane de încredere, adept al uniei: vor apărea discuții, vor ajunge până la țar, acesta va convoca un sobor, și atunci se poate trece și la unie; trebuie să se dea de înțeles clerului monahal de posibilele privilegii, clerului alb - de răsplată, poporului - de libertate, tuturor - de robia grecilor; să se instituie seminarii, unde să fie chemați din străinătate oameni învățați, chiar și laici" ("Instrucția iezuiților Țarului Impostor" din "Istoria Bisericii Ruse" a mitropolitului Macarie Bulgakov (1816-1882)). Cu acest scop, au fost modificate și textul Sfintei Scripturi și Simbolul niceo-constantinopolitean.

Principalele modificări introduse de Patriarhul Nikon

Schimbările din textele și slujbele religioase ocupau aproximativ 400 de pagini. Vechi-credincioșii le prezintă pe următoarele ca fiind cele mai importante:

Comentarii despre alte modificări sunt prezentate mai jos. Cititorii zilelor noastre pot vedea aceste modificări ca neglijabile, însă ele erau importante pentru credincioșii acelor vremuri, care vedeau cultul și dogmele ca fiind puternic interconectate:

Diferența dintre ritul nou și cel vechi.

mai degrabă de modul de impunere a acestora cât de modificările efective. În plus, unele schimbări din text au părut unora dintre credincioși arbitrare.

Schisma sau "Raskol"

Opoziția la reformele ecleziastice ale lui Nikon a fost destul de consistentă, criticii lor provenind din toate păturile sociale. Chiar și după depunerea din treaptă a Patriarhului Nikon (1658), a cărui autoritate a fost percepută de țar ca o amenințare, care reprezenta o provocare prea mare pentru autoritatea Țarului, o serie de sinoade bisericești au ratificat în mod repetat reformele liturgice.

Vechii Credincioși au respins însă violent tot ceea ce percepeau drept "inovații", iar cei mai radicali dintre ei au susținut că Biserica oficială căzuse în mâinile Antihristului. Sub conducerea Protopopului Avakum Petrov (1620 sau 1621 - 1682), care devenise liderul taberei conservatoare din mișcarea Vechilor Credincioși, aceștia au denunțat public și au respins toate reformele ecleziastice. Sinodul Bisericii Ortodoxe Ruse din anul 1666 a anatemitizat atât cărțile și cultul vechi cât și pe cei care doreau să rămână loiali acestora. Ca urmare, Sinodul a făcut apel la autoritatea țarului, iar Vechii Credincioși au fost lipsiți de toate drepturile civile. Cei mai activi dintre aceștia au fost executați (inclusiv Protopopul Avakum) câțiva ani mai târziu, în anul 1682.

După schismă

După 1685 a început o perioadă de persecuții, inclusiv de tortură și execuții. Mulți vechi-credincioși au părăsit Rusia definitiv. Cu toate acestea, vechi-credincioșii au devenit populația predominantă în multe regiuni, inclusiv în Pomorie (regiunea Arhanghelsk), Guslița, regiunea Kursk, Urali, Siberia, etc. O comunitate de 40,000 de lipoveni vechi-credincioși încă

cultul bisericesc, încă de la începuturi, reprezenta și simboliza adevărul dogmatic (vezi secțiunea despre *Justificările vechi-credincioșilor* mai jos).

În plus, reformele au fost impuse de sus în jos și cu intervenția brutală a statului; de aceea, parte a reacției împotriva reformelor nikoniene a fost probabil declanșată

mai locuiesc în vecinătățile raionului Chilia (Vilkov) din Ucraina și în județul Tulcea din România în Delta Dunării. Prin anii 1910, aproximativ 25% din populația Rusiei se declara ca aparținând uneia din ramurile vechi-credincioșilor.

Opresiunea guvernamentală se situa între moderat, ca sub Petru cel Mare (r. 1682-1725) (vechi-credincioșii plăteau taxe duble și o taxă specială pentru purtarea bărbii), și puternică, ca sub Țarul Nicolae I (r. 1825-1855). Biserica sinodală statală și autoritățile statului îi vedeau adesea pe vechi-credincioși ca elemente periculoase și ca amenințări la adresa statului rus. În 1905 Țarul Nicolae al II-lea a semnat un Document al libertății religioase, care a pus capăt persecuțiilor minorităților religioase din Rusia. Vechi-credincioșii au câștigat dreptul de a-și construi biserici, de a bate clopotele, de a ține procesiuni și de a se auto-organiza. A devenit interzisă (ca sub Ecaterina cea Mare (a domnit între 1762 și 1796)) referirea la vechi-credincioși cu termenul *raskolniki* (schismatici), nume pe care ei îl consideră o insultă. Adesea, oamenii se referă la perioada dintre 1905 și 1917 sub numele de "epoca de aur a vechii credințe". Unul din motive este că prin Documentul din 1905, vechii-credincioșii au fost emancipați, după ce până atunci avuseseră o situație aproape ilegală în societatea rusă. Cu toate acestea, au continuat anumite restricții față de vechi-credincioși: de exemplu, nu aveau dreptul de a intra în administrația civilă.

Situația în zilele noastre

În 1971, Patriarhia Moscovei a revocat anatemele asupra vechi-credincioșilor încă din secolul al XVII-lea, dar majoritatea comunităților de vechi-credincioși nu s-au reîntors încă la Comuniunea cu celelalte Biserici, acest fapt fiind datorat mai ales învățăturii ecumeniste a Biserici oficiale din Rusia. Credincioșii de rit vechi nu recunosc ortodoxia cărților și tradițiilor noi impuse de Nikon și nu pot renunța la tradițiile sfinte în schimbul unora apărute din mediul eretic. De aceea, în ziua de astăzi, la religia staroveră trec credincioși de rit nou prin botezul cu trei scufundări sau prin mirungere.

Icoanele pictate de staroveri prin duhovnicia și stilul de a picta se apropie de cele vechi bizantine și nu seamănă cu cele din Biserica oficială Rusă, care adeseori se îndepărtează mult de la originalele grecești.

Slujba veche rusească este foarte diferită de cea nouă și durează mult mai mult. În Biserica nouă de multe ori, slujbele

sunt prescurtate sau amânate, mulți nu slujesc după tipic, ci după dorința și osârdua lor. Majoritatea preoților nikonieni nu poartă barbă și se rad. De asemenea, în bisericile nikoniene, femeile intră fără batic, cu pantaloni și mânecă scurtă. Cântările bisericesti sunt inventate de compozitori laici și seamănă mai mult cu cele din Biserica romano-catolică. Icoanele sunt pictate în genul laic de portret, iar cele vechi sunt refăcute după modelul nou. Credincioșii de rit nou, nu fac mățanii mari până-n pământ și nu postesc toate posturile din an ca să se împărtășească. Botezul se oficiază de cele mai multe ori prin stropire, ca la catolici. În Biserică se folosesc microfoane și difuzoare.

Cărțile slavone și obiectele folosite la slujba bisericească de staroveri.

Notarea cu kriuki (cârlige) folosită de staroveri, a apărut în Rusia kieviană în sec. al 11-lea.

Toate aceste schimbări au apărut treptat și nu sunt acceptate în Biserica Ortodoxă de rit vechi. Aici slujbele se fac după Tipicul Mare (apr. 2500 de pagini), fără prescurtări. Slujba de seară conține: Canoanele de pravilă - 4 canoane cu acatistul Maicii Domnului (dacă a doua zi va fi liturghie), Vecernia mică (sâmbătă seara și de sărbători cu priveghiere), Pavecernița mică, Vecernia mare împreună cu Utrenia și primul ceas. Această

slujbă durează de la 4 la 6 ore. Dimineața se oficiază Miezuoptica, Ceasurile 3,6 și 9 după care începe Sfânta Liturghie. Această slujbă durează de la 3 la 5 ore, depinde de rangul Sărbătorii.

Înainte de Război, credincioșii de rit vechi se rugau noaptea. Seara se oficeau Canoanele, Vecernia mică și Pavecernița. Noaptea Miezuoptica, Vecernia Mare și Utrenia. Dimineața se rugau Ceasurile și Liturghia. Acest obicei s-a păstrat în mănăstirile staroveri și până astăzi. În celelalte biserici, staroverii din sate se închină noaptea, în orașe slujba de noapte se oficează de obicei numai de Paști (în Rusia se închină noaptea și la Nașterea Domnului).

Estimările plasează numărul total al vechi-credincioșilor din zilele noastre între 1 și 10 milioane, unii dintre ei trăind în comunități extrem de izolate în locurile unde au fugit cu secole în urmă pentru a evita persecuțiile.

În prezent, bisericile de vechi-credincioși din Rusia au început procedurile de retrocedare a proprietăților lor, cu toate că vechi-credincioșii (spre deosebire de Ortodoxia aproape oficială) trebuie să facă față multor dificultăți în refacerea drepturilor de restituire pentru bisericile lor.

Catedrala din Moscova a fost o perioadă cea mai mare biserică din Rusia.

În Moscova există biserici ale tuturor ramurilor importante de vechi-credincioși: Mitropolia de rit vechi de la Moscova cu sediul la Rogojskoe Kladișe (Ierarhia de la Fântâna Albă), o catedrală a Ierarhiei de la Novozâbkovsk în Zamoskvorecie și Preobrajenskoe Kladișe unde coexistă Bisericile bezpopovților (celor fără de preot) ale Pomorților și Fedoseevților.

Ierarhia de la Belaia Krinița (Fântâna Albă) având doi mitropoliți, unul de Moscova și altul de Fântâna Albă (denumire preluată de la primul mitropolit - Ambrosie).

E.- CULTURA CHINEZĂ: TRADIȚII, OBICEIURI ȘI FESTIVALURI

Cultura chineză este una dintre cele mai vechi și mai bogate culturi din lume, cu o istorie de mii de ani. Este o cultură fascinantă, plină de tradiții, obiceiuri și festivaluri care își au rădăcinile în credințele, valorile și istoria chineză.

Tradiții și obiceiuri

Tradițiile și obiceiurile chinezești sunt strâns legate de valorile tradiționale și credințele chinezești. Printre cele mai cunoscute tradiții se numără respectul față de vârstnici și strămoși, respectarea etichetei sociale și valorile de respect, modestie și loialitate. De asemenea, dragostea față de familie și importanța unității familiale sunt valori fundamentale în cultura chineză.

Festivaluri importante

Festivalurile reprezintă momente-cheie în cultura chineză și oferă ocazia de a celebra tradițiile și valorile colective.

Festivalul de Primăvară (Anul Nou Chinezesc), Festivalul Lanternei, Festivalul Dragonului și Festivalul din mijlocul

toamnei sunt câteva dintre cele mai importante festivaluri chinezești.

Anul Nou Chinezesc, sau Festivalul Primăverii, este cea mai importantă sărbătoare în cultura chineză și marchează începutul unui nou an în calendarul lunar chinezesc. Festivalul este caracterizat de reuniuni de familie, mese festive, dansuri ale dragonului și leului, precum și aprinderea de lămpioane și focuri de artificii.

Festivalul Lanternei are loc în a 15-a zi a primei luni lunare și este marcat prin aprinderea de lanterne colorate, parade ale dragonilor și spectacole culturale. Oamenii se adună pentru a admira lămpioanele și a participa la jocuri tradiționale.

Festivalul Dragonului este sărbătorit în a 5-a zi a celei de-a cincea luni lunare și este dedicat dragonilor, considerați creaturi puternice și norocoase în cultura chineză. Festivalul include parade ale dragonilor, dansuri, curse cu bărci dragon și alte activități festive.

Festivalul din mijlocul toamnei, sau Festivalul Lunii de Toamnă, este sărbătorit în a 15-a zi a celei de-a opta luni lunare și este asociat cu admirarea lunii și consumul de plăcinte (*mooncakes*). Oamenii se adună pentru a privi luna plină și pentru a savura plăcintele, care sunt considerate simboluri de unitate familială.

Arte și tradiții artistice

Cultura chineză este cunoscută pentru bogăția și diversitatea sa în domeniul artelor. Pictura tradițională chineză, cunoscută sub numele de *pictură peisagistică*, este unul dintre cele mai apreciate aspecte ale artei chineze. Aceasta se concentrează pe reprezentarea peisajelor naturale și utilizează tehnici precum pensulele fine și cerneala pentru a crea imagini expresive și detaliate. Pictura peisagistică chineză transmite adesea un sentiment de liniște și armonie cu natura.

De asemenea, *caligrafia chineză* este o formă importantă de expresie artistică în cultura chineză. Aceasta implică scrierea caracterelor chinezești cu o pensulă într-un stil artistic și estetic. Caligrafia chineză este considerată o formă de artă în sine și este apreciată pentru frumusețea și expresivitatea caracterelor.

Arta sculpturii și a ceramicii ocupă, de asemenea, un loc important în cultura chineză. Sculpturile tradiționale chinezești sunt adesea realizate din bronz, piatră sau lemn și reflectă diverse teme, cum ar fi zei și eroi mitologici, animale și figuri umane. Ceramica chineză este renumită pentru tehnica

porțelanului, care produce obiecte delicate și rafinate, precum vase, farfurii și boluri.

În plus, ***dansurile tradiționale chinezești***, cum ar fi dansurile leului și dragonul, precum și dansurile folclorice, reprezintă o parte esențială a culturii chineze. Aceste dansuri încorporează mișcări grațioase și expresive și sunt adesea prezentate cu costume colorate și accesorii spectaculoase.

Medicina tradițională chineză:

Medicina tradițională chineză reprezintă un alt aspect important al culturii chineze și are o istorie îndelungată. Aceasta se bazează pe principiul echilibrului ***Yin și Yang*** și pe conceptul de ***Qi*** (energie vitală). Medicina tradițională chineză implică utilizarea plantelor medicinale, acupunctură, masaj și alte tehnici pentru a menține echilibrul și sănătatea organismului. Această formă de medicină holistică este încă practică și apreciată în China și în alte părți ale lumii.

Gastronomia chineză:

Gastronomia chineză este renumită în întreaga lume pentru diversitatea și rafinamentul său. Fie că este vorba despre celebra bucătărie cantoneză, picantă bucătărie sichuană sau bucătăria din Shanghai, fiecare regiune din China are propriile sale specialități culinare.

Mâncărurile chinezești se caracterizează prin utilizarea ingredientelor proaspete, precizia în tăierea și pregătirea alimentelor, precum și prin echilibrul de arome și texturi. Printre cele mai cunoscute preparate din gastronomia chineză se numără: ***pui Kung Pao, vită cu broccoli, noodles, pui cu portocale, Dim Sum*** și multe altele.

Acestea sunt doar câteva aspecte ale culturii chineze, care este extrem de vastă și diversă. Fiecare regiune și fiecare grup etnic din China aduce contribuții distincte la tradiții, obiceiuri și festivaluri. Cultura chineză continuă să se reinventeze și să se adapteze în contextul modern, dar păstrează în același timp respectul și legătura cu tradițiile și valorile sale străvechi.

Prin tradițiile, obiceiurile și festivalurile sale, cultura chineză celebrează familia, respectul față de înaintași, conexiunea cu natura și frumusețea vieții.

CELE MAI IMPORTANTE FESTIVALURI CHINEZEȘTI

Cultura chineză este îmbogățită de o varietate impresionantă de festivaluri care marchează momente speciale și sărbători importante. Aceste festivaluri reflectă tradițiile, credințele și valorile profunde ale poporului chinez. Fiecare

festival are propriile sale caracteristici, dar toate aduc cu ele o atmosferă de bucurie, comunitate și spirit de sărbătoare. Haideti să explorăm câteva dintre cele mai importante festivaluri chinezești.

Festivalul de Primăvară (Anul Nou Chinezesc): Festivalul de Primăvară, cunoscut și sub numele de Anul Nou Chinezesc, este cel mai important și așteptat festival din China.

Marchează începutul noului an în calendarul lunar chinezesc și durează timp de 15 zile.

Sărbătorile includ petreceri în familie, reuniuni, mese festive, paradă a dragonilor și dansul leului, focuri de artificii și multe alte activități tradiționale. Festivalul de Primăvară este o ocazie de a aduce noroc, fericire și prosperitate în noul an Chinezesc, este

cel mai important și așteptat festival din China. Marchează începutul noului an în calendarul lunar chinezesc și durează timp de 15 zile.

Sărbătorile includ petreceri în familie, reuniuni, mese festive, paradă a dragonilor și dansul leului, focuri de artificii și multe alte activități tradiționale. Festivalul de Primăvară este o ocazie de a aduce noroc, fericire și prosperitate în noul an.

Festivalul Lampioanelor este un festival plin de culoare și magie, care are loc în a 15-a zi a primei luni lunare. Oamenii se adună pentru a aprinde lampioane frumos decorate în diferite forme și culori. Parcurile și străzile sunt umplute de un spectacol de lampioane, iar oamenii se plimbă pentru a le admira. Festivalul Lampioanelor include, de asemenea, parade ale dragonilor, spectacole culturale, jocuri tradiționale și ghicit în lampioane. Este un moment de bucurie și încântare pentru toți cei implicați.

Festivalul Dragonului: Festivalul Dragonului este unul dintre cele mai venerate festivaluri din cultura chineză și are loc în a 5-a zi a celei de-a cincea luni lunare. Dragonii reprezintă forță, noroc și putere în cultura chineză, și astfel, festivalul este marcat prin parade impresionante ale dragonilor. Un dragon lung, alcătuit din mai mulți dansatori se mișcă în ritmuri armonioase. Festivalul include și alte activități precum dansuri folclorice, concursuri și jocuri tradiționale. Festivalul Dragonului aduce bucurie și entuziasm în comunitate.

Festivalul din mijlocul toamnei: Festivalul din mijlocul toamnei, cunoscut și sub numele de Festivalul Lunii de Toamnă, este sărbătorit în a 15-a zi a celei de-a opta luni lunare. Un element central al festivalului sunt prăjiturile în formă de lună (**mooncakes**), un desert tradițional specific acestei sărbători. Oamenii se adună în jurul mesei pentru a savura aceste prăjituri cu umpluturi variate, precum fasole roșie, nuci sau semințe de lotus. În plus, în noaptea festivalului, oamenii admiră luna plină și se bucură de un moment de contemplație și liniște în mijlocul toamnei.

Festivalul Duanwu: unoscute și sub numele de **Festivalul Dragon Boat**, este celebrat în a 5-a zi a celei de-a cincea luni lunare. Acest festival are o istorie îndelungată și se concentrează pe două elemente cheie: cursele de bărci dragon și consumul de zongzi, un preparat tradițional. Cursele de bărci dragon reprezintă o competiție captivantă și plină de energie. Zongzi sunt pachetele de orez învelite în frunze de bambus, umplute cu diferite ingrediente, cum ar fi carne de porc, fasole sau nuci. Acestea sunt gătită prin fierbere sau aburire și reprezintă un aliment esențial în timpul festivalului.

Festivalul Lampionului de Gheață și Zăpadă din Harbin: Acest festival are loc în orașul Harbin din nordul Chinei și este celebrat în fiecare iarnă. Participanții se pot bucura de sculpturi impresionante din gheață și zăpadă, spectacole de lumină și activități tradiționale.

Festivalul Qixi (festivalul îndrăgostiților): Este echivalentul chinezesc al Valentine's Day și are loc în a 7-a zi a celei de-a 7-a luni lunare. Festivalul celebrează povestea de dragoste între Zhi Nu și Niu Lang și este marcat prin activități romantice și cadouri între îndrăgostiți.

Festivalul Chinez al Mării: Acest festival are loc în fiecare an pe 11 iulie și este dedicat sărbătoririi mării și a importanței acesteia pentru China. Festivalul include parade maritime, spectacole acvatice și diverse activități legate de apă.

Festivalul Qingming: Este sărbătorit în a 4-a sau a 5-a zi a celei de-a 4-a luni lunare și implică vizitarea mormintelor strămoșilor și curățarea lor, oferind hrană și jertfe pentru a le aduce respect și onoare.

Festivalurile chinezești sunt o expresie a tradițiilor și valorilor profunde ale culturii chineze. Aceste evenimente pline de culoare și bucurie aduc oamenii împreună, consolidează legăturile comunitare și transmit moștenirea culturală de la o

generație la alta. Fiecare festival are propria sa semnificație și tradiții specifice, dar toate reprezintă o sărbătoare în peisajul cultural chinez. Participarea la aceste festivaluri oferă o experiență autentică și memorabilă, permițând oamenilor să se conecteze cu bogăția și diversitatea culturii chineze.

Vara în China: Activități și experiențe de neuitat

China este o destinație fascinantă în orice anotimp, dar vara aduce o diversitate de experiențe unice. Această perioadă a anului este marcată de tradiții vibrante, delicii culinare sezoniere, peisaje impresionante și evenimente care atrag atât localnici, cât și turiști din întreaga lume.

Tradiții de vară

Festivalul Bărcii Dragonului (Duanwu) este o sărbătoare tradițională importantă care are loc în a cincea zi a celei de-a cincea luni a calendarului lunar, de obicei în iunie.

Origine: comemorează moartea poetului Qu Yuan din secolul al III-lea î.Hr.

Activități: include curse de bărci dragon spectaculoase și consumul de zongzi (pachețele de orez lipicios umplute cu carne sau fasole dulce și învelite în frunze de bambus).

Semnificație: cursele simbolizează unitatea comunității, iar zongzi sunt oferiți pentru a aminti de sacrificiul lui Qu Yuan.

Festivalul Fantomelor (Zhongyuan) este sărbătorit în a șaptea lună a calendarului lunar, când se crede că spiritele strămoșilor revin pe Pământ.

Activități: oamenii ard joss paper (bani falși) și oferă mâncare pentru a onora spiritele.

Obiceiuri: lanternele sunt aprinse pentru a ghida spiritele și sunt organizate ceremonii religioase pentru a oferi rugăciuni și mâncare.

Bucătăria chineză de vară

Mâncăruri răcoritoare

Pepene Amar: folosit în supe și salate pentru a răci corpul și a stimula digestia.

Douhua: o budincă de tofu moale, servită cu sirop dulce sau sosuri sărate, ideală pentru a combate căldura.

Specialități regionale

În nord: Liangpi: tăiței de grâu serviți reci, asezonați cu sos de soia, oțet, usturoi și ulei de ardei iute.

În sud: Litchi: un fruct tropical dulce, consumat proaspăt sau în deserturi.

În est: Xiaolongbao: dumplings din aluat subțire umplute cu carne tocată și un bulion delicios.

În vest: frigarui de miel): marinade picante și preparate la grătar, specifice regiunii Xinjiang.

LOCURI DE VIZITAT

1. Guilin și râul Li renumit pentru peisajele sale de karst și navigația pe râu.

Activități: croaziere pe râu și drumeții în zona colinelor și a peșterilor.

2. Parcul național Zhangjiajie cunoscut pentru stâncile sale colosale care au inspirat decorurile din filmul "Avatar".

Activități: plimbări pe poduri de sticlă și excursii în parcul natural.

3. Jiuzhaigou un parc național cu lacuri colorate și cascade.

Activități: drumeții și fotografie pe traseele naturale.

ORAȘE ISTORICE ȘI MODERNE

1.Beijing:

Atracții: Orașul Interzis, Templul Cerului, Marele Zid Chinezesc.

Activități: explorarea palatelor și a grădinilor imperiale, participarea la spectacole de operă.

2. Shanghai

Atracții: Turnul Oriental Pearl, Bund, grădinile Yu.

Activități: croaziere pe râul Huangpu, cumpărături în zonele comerciale vibrante.

3. Xi'an

Atracții: Armata de Teracotă, Zidul Orășenesc, Marea Moschee.

Activități: vizitarea siturilor arheologice și a bazarurilor tradiționale.

Evenimente

Festivalul Qixi cunoscut și ca Ziua Îndrăgostiților în China, este sărbătorit în a șaptea zi a celei de-a șaptea luni din calendarul lunar.

Origine: inspirat de legenda iubirii dintre țesătoarea Zhinü și păstorul Niulang.

Activități: cuplurile tinere își fac cadouri și își declară dragostea. În unele zone, se organizează concursuri de îndemănare pentru a coase sau a țese.

Festivalul torțelor este sărbătorit în provincie Yunnan, în special de grupurile etnice Yi și Bai.

Origine: festivalul celebrează tradiții străvechi și zeii agriculturii.

Activități: parade cu torțe, dansuri tradiționale, competiții sportive și focuri de artificii, oferind o atmosferă sărbătorească și vibrantă.

Festivalul florilor de lotus (荷花节) are loc în mai multe orașe chineze, în special în Hangzhou. Festival dedicat frumuseții florilor de lotus, cu expoziții florale și spectacole culturale.

Activități: plimbări în parcuri și grădini decorate cu lotus, participarea la concursuri de fotografie și spectacole artistice.

Vara în China este o perioadă plină de bogăție culturală și diversitate, oferind turiștilor și localnicilor oportunitatea de a experimenta tradiții străvechi, mâncăruri răcoritoare, peisaje naturale uimitoare și evenimente vibrante.

*

**

*Anul Nou Chinezesc, cunoscut și sub numele de **Festivalul Primăverii sau Anul Nou Lunar**, este una dintre cele mai importante și îndrăgite sărbători din cultura chineză. Marchează

debutul noului an lunar și este o perioadă dedicată reuniunilor de familie, festivităților culturale și primirii unui nou an cu speranță și optimism.

**În timp ce în multe țări occidentale Crăciunul este sinonim cu bradul împodobit, Moș Crăciun și mesele tradiționale, în China, această perioadă este marcată de propria sa magie și tradiții unice. În acest articol, ne propunem să descoperim cum este să sărbătorești Crăciunul și Anul Nou în China, explorând în special elementele culinare care dau farmec acestor sărbători.

Micul dejun chinezesc nu este doar o masă pentru a-ți începe ziua cu energie, ci și o adevărată călătorie culinară. Și, dintre toate deliciale chinezești de dimineață, Dim Sum-ul este una dintre cele mai iubite și reprezentative.

Gusturi autentice din bucătăria chinezească - Dim Sum

Originea Dim Sum-ului

Istoria Dim Sum-ului poate fi urmărită în China până în dinastia Tang, în jurul anului 618-907 d.Hr. Această tradiție a început ca un fel de aperitiv sau gustare, care era servit în localurile de drum și era destinat călătorilor oboșiți. De-a lungul timpului, aceste gustări au evoluat și au devenit o parte importantă a bucătăriei chinezești.

Varietatea și prepararea Dim Sum-ului

Unul dintre aspectele remarcabile ale Dim Sum-ului este diversitatea sa. În funcție de regiune și preferințele personale, poți găsi o gamă variată de mâncăruri Dim Sum, cum ar fi prăjituri cu carne de porc, pătrunjel, ouă de prepeliță, chiftele cu crustă crocantă, dumplings umplute cu carne sau legume, pâine cu susan și multe altele. Aceste delicii sunt, de obicei, servite în porții mici, perfecte pentru a fi împărțite și savurate în grup.

Prepararea Dim Sum-ului este o artă în sine. Cele mai bune bucătari Dim Sum sunt maeștri ai aranjării ingredientelor și ai prezentării. Majoritatea bucătărilor Dim Sum folosesc tehnici tradiționale de mânăuire a aluatului, precum plierea manuală a dumplings-urilor, pentru a crea gustul și aspectul autentic al acestora.

Servirea și consumul Dim Sum-ului

Unul dintre aspectele de neocolit al experienței Dim Sum este servirea acestora. Aceste gustări sunt adesea servite pe tăvi cu compartimente sau în coșulețe de bambus pentru a-și menține caldura și prospețimea. Sosurile de acompaniere precum sosul de soia, oțetul de orez și pasta de ardei iute sunt esențiale pentru a completa experiența.

Atunci când savurați Dim Sum, tradiția spune că este important să împărtășiți și să gustați din diverse preparate, ceea ce face ca această masă să fie potrivită pentru socializare și petrecerea timpului cu cei dragi.

Popularitatea globală a Dim Sum-ului

Dim Sum-ul a traversat granițele Chinei și a devenit foarte popular în întreaga lume. Astăzi, poți găsi restaurante Dim Sum în aproape orice oraș important, fie că ești în China, Statele Unite, Europa sau în orice altă parte a globului. Această popularitate este în creștere datorită gustului inconfundabil și a experienței sociale unice pe care o oferă.

Share

Lumea divinităților în arta populară chineză

Canalele de apărare construite în jurul unei cetăți aveau drept scop apărarea orașului respectiv, dar protecția nu era completă fără cea a divinităților. Așa a apărut credința în „zeul protector al cetății”. Potrivit consemnărilor istorice, această divinitate provine din metamorfozarea „zeului apelor”. Conform celor mai vechi atestări, primul templu închinat Zeului Protector al Cetății a fost construit în anul 239 e.n în orașul Wuhu din estul Chinei.

Întemeietorul dinastiei Ming (1368-1644), Zhu Yuanzhang

A oferit domenii în schimbul răspândirii credinței în Divinitatea Ocrotitoare a Cetății. Aceasta este, totodată, și cea care hotărăște tot ce se petrece în oraș, având ajutoare care să o secondeze. Prin urmare, de-o parte și de alta a sa, se găsesc și zeul-judecător, zeul cu cap de bou, cel cu față de cal, precum și Wuchang cel alb și Wuchang cel negru și alte zeități. În

temple, există de obicei o statuie a zeițăii ocrotitoare a cetății și o reprezentare pictată a acesteia. Cea din urmă se scoate afară în cetate, de trei ori pe an – primăvara, toamna și iarna, obicei care constituie prilej de mare sărbătoare, eveniment însoțit de o serie de ritualuri.

În China sunt puțini cei care nu știu că Buddha are o gardă personală, adică patru zei păzitori, ceea ce conferă un plus de solemnitate prezenței acestuia. În taoism, religie chineză, există patru zei protectori militari care supraveghează intrarea în lăcașurile de cult, Ma Tianjun, cunoscut și ca împăratul Huaguang, Zhao Gongming, Guan numit și împăratul Guangong și Wenqiong sau Leiqiong. Zeul Ma Tianjun este alb ca zăpada, Zhao este negru ca fierul, Guan este roșu ca sângele, iar Wen este de culoarea indigoului. Cele patru divinități sunt zei luptători, mult adorați în vechime de populație. La slujbele religioase taoiste este invocată, frecvent, prezența celor patru în scopul alungării duhurilor rele.

Chinezii obișnuiau să venereze divinități specifice, ca patroni spirituali ai diferitelor domenii ale activităților umane. Slujbele se oficiau în locuințe, ateliere, magazine, cu ocazia zilelor de sărbătoare sau chiar în zilele obișnuite, în cinstea zeilor patroni ai diferitelor meserii. Erauenerate și zeiți cu puteri vindecătoare care să-i ferească de boli și pentru evitarea epidemiilor. În perioada antică erau foarte renumiți zeii vindecători, Sun Simiao, Bian Que, Hua Tuo, Pi Tong, Lü Dongbin, protectorul nașterilor, Li Shizhen etc. În afară de aceștia mai sunt cei trei Wei și anume Wei Cizang, Wei Gudao și Wei Shanjun, zeița ochilor, precum și șchiopul Li, toți cu puteri vindecătoare.

În sud-vestul Chinei, în provincia Yunnan, zonă populată de mai multe minorități naționale, se păstrează și astăzi unele particularități în venerarea divinităților, cu un specific aparte și o încărcătură mai mare de misticism. Trăsături evidente apar mai ales în regiunea locuită de minoritatea Bai. Stilul picturilor și gravurilor este mai simplu și original, fără a da senzația că urmează un tipar anume. Picturile par mai sumare și rudimentare, însă ritualurile religioase sunt mai complicate comparativ cu alte regiuni.

În regiunea Dali populația obișnuiește ca, la aprinderea primului foc în vatra nou construită, să ardă mirodenii și hârtii în cinstea **zeului focului**, care mai este numit și Dragonul de foc sau Huoshen.

Zeul pământului este o divinitate cu mare popularitate în folclorul chinezesc. Venerarea acestuia a fost practică inițial în comunitățile mici, sătești, cunoscând mai apoi o largă răspândire în timpul dinastiei Ming (1368-1644). În această perioadă apăruseră deja multe temple locale în care zeul Pământului avea denumiri care de care mai interesante, ca de exemplu: zeul „Pământului penelor de pasăre”, al „Pământului de jos”, al „Pământului în trei straturi”, al „Întregului pământ” etc. Templele budiste sunt des întâlnite în China. În afară de acestea, alte locuri specifice de venerare a zeului Pământului erau improvizate în multe locuri: din câteva pietre sprijinite una de alta, spațiul dintre ele servind drept intrare. O reprezentare a zeului pământului ni-l înfățișează cu fața albă și o barbă neagră, o basma neagră, un guler semicircular și un zâmbet plăcut.

Zeul Guanyin este una dintre cele patru mari divinități ale budismului chinezesc. După ce a fost introdus și adoptat în China, acesta a devenit cel mai popular zeu, a ajuns să fie venerat atât în cercurile religioase, cât și în cele populare. El se mai numește și Guanshiyin, însă particula Shi a fost omisă pentru că era componentă a numelui împăratului Li Shimin din dinastia Tang (618-907).

Budismul arată că zeii sunt nemuritori, asexuați și se pot transforma în funcție de necesitățile oamenilor. Începând cu dinastia Tang, zeul Guanyin a căpătat înfățișare feminină. Zeița Guanyin era văzută ca aducătoare de noroc și avea puterea de a alunga calamitățile, putând atât să dăruiască odrasle, cât și să le protejeze. Din acest motiv era mult adorată, mai ales de femei. Numele ei complet este „Guanshiyin cea blândă și milostivă care îi ajută pe cei nevoiași și le ușurează viața obidită”.

ZIUA INTERNAȚIONALĂ NOWRUZ

Este sărbătorită de peste 300 de milioane de persoane din lumea întreagă

Nowruz, cuvânt de origine persană care înseamnă "zi nouă", este celebrat în ziua echinoctiului de primăvară, când razele soarelui cad perpendicular pe linia ecuatorului, luminând în mod egal atât emisfera nordică cât și pe cea sudică, iar ziua este egală cu noaptea. Nowruz este astfel o celebrare a renașterii naturii, vestind nu numai prima zi de primăvară dar și începutul unui nou an.

Conform paginii oficiale de internet a Organizației Națiunilor Unite, această zi este marcată de peste 3.000 de ani

în Balcani, în bazinul Mării Negre, în Caucaz, în Asia Centrală, în Orientul Mijlociu, dar și în alte regiuni. În anul 2009, UNESCO a înscris Nowruz pe Lista Reprezentativă a Patrimoniului Cultural Imaterial al Umanității. În anul 2010 Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite a adoptat rezoluția prin care data de 21 martie a devenit Ziua Internațională Nowruz.

Sărbătoarea amintește faptul că celebrarea acestei zile urmează străvechiul "Drum al mătășii", drum care lega Extremul Orient de Europa, fiind astfel marcată în Iran, Afganistan, Azerbaidjan, India, Irak, Kazahstan, Republica Kârgâză, Pakistan, Tadjikistan, Turcia, Turkmenistan și Uzbekistan.

Termenul "Nowruz" a fost consemnat pentru prima dată în secolul al II-lea, dar ziua era foarte importantă și în timpul Imperiului Ahemenid (cca. 548-330 î. Hr.), primul dintre imperiile persane. În ziua de Nowruz, regii diferitelor națiuni aflate sub suzeranitatea Imperiului Persan obișnuiau să-i aducă daruri împăratului, numit și "regele regilor". Astfel această sărbătoare s-a răspândit în toate regiunile influențate de culturală persană.

În prezent, Nowruz este celebrat de popoare cu religii și culturi diferite de pe tot cuprinsul acestei întinse suprafețe geografice, dar și în alte zone ale planetei unde trăiesc membri ai acestor comunități. Unul dintre principalele obiective este promovarea valorilor păcii și ale solidarității între generații și în interiorul familiilor, dar și consolidarea legăturilor dintre popoare, bazate pe respect reciproc și pe relații de bună vecinătate, contribuind astfel la diversitate culturală și la prietenie între diferite comunități. Ritualurile practicate cu această ocazie reflectă legătura inseparabilă dintre om și natură, și respectul omului față de sursele naturale ale vieții.

Nowruz este un moment important de reunire a familiilor și de împărtășire a tradițiilor și valorilor culturale. Oamenii își petrec timpul împreună, iau masa împreună, se îmbracă în haine noi și tradiționale, se angajează în jocuri și activități specifice. Aceste tradiții îi ajută pe oameni să-și celebreze istoria și identitatea culturală, dar și să-și creeze legături și să-și consolideze relațiile.

Cu toate că obiceiurile care însoțesc celebrarea acestei zile variază de la o țară la alta, există și o serie de tradiții comune, precum vizitarea rudelor și oferirea de daruri. De

obicei, se servește o mâncare tradițională, ce conține orez și alte legume aromate cu ingrediente locale.

De asemenea, una dintre cele mai importante tradiții ale Nowruz este pregătirea Haft Sin, o masă festivă care constă din șapte elemente simbolice care încep cu litera "S" în limba persană. Acestea includ: "sabzeh" (iarba de grâu încolțit), "samanu" (un fel de budincă dulce făcută din grâu germinat), "senjed" (fructul uscat de măslin sălbatic), "sir" (usturoi), "somāq" (sumac sălbatic), "serkeh" (oțet din struguri sau măr) și "seeb" (măr). Alte elemente comune ale Haft Sin includ: oglinda (care reprezintă reflecția, frumusețea și puritatea), lampa (care reprezintă lumină, speranța și productivitatea) și un vas cu apă (care reprezintă viața) simbolizând puritatea, strălucirea, abundența, fericirea și fertilitatea noului an. Începând cu anul 2016, "Sărbătoarea Sosirii Primăverii", denumită "Nawrez" este celebrată, după secole, și în România de către membrii comunității turco-tătare musulmane.

În concluzie, Nowruz este un festival important și frumos, care sărbătorește renașterea naturii și a vieții, precum și începutul unui nou an. Această sărbătoare oferă oamenilor ocazia de a se reuni cu familia și prietenii, de a împărtăși tradiții și valori culturale comune, de a promova pacea și toleranța între culturi și religii diferite.

ARBORELE DE CEAI VERDE

Poveste din folclorul chinezesc, repovestită de Eufrosina Dorobanțu

Cu mult timp în urmă, exista un munte pe care nu curgea niciun izvor. Din această pricină florile se ofileau și iarba se usca, iar muntele era golaș. Oamenilor care locuiau la poalele muntelui nu le ajungea apa nici să-și potolească setea. Din tată în fiu se chinuiau și se întrebau când vor avea și ei parte de apă pe saturate.

În acel sat trăia și flăcăul Șî Liang, care de mic auzise pe bătrâni vorbind de apa vieții, ce putea fi găsită fie sub formă de iarbă, fie sub formă de pom, fie sub formă de rădăcină a vieții cu floare verde. Cine are norocul să o găsească, acela poate avea câtă apă vrea. Băiatul se hotărî să meargă pe Muntele Kuantung, să caute apa vieții. Auzind vecinii că Șî Liang vrea să plece, încercară să-i schimbe gândul, zicându-i:

— Șî Liang, deși noi o ducem greu prin aceste locuri, suntem totuși liniștiți. Adu-ți și tu nevastă și rămâi în casa ta.

Șî Liang le răspunse:

— Nu mă tem de zilele grele și nici nu mă gândesc să părăsesc pentru totdeauna aceste locuri. Am auzit că pe Muntele Kuantung s-ar găsi apa vieții, mă duc acolo, să-mi încerc norocul.

Proverbul spune:

— Să nu te temi că mergi prea încet, să te temi că stai pe loc.

Și Liang plecă. Și merse zile în șir, până când ajunse la Muntele Kuantung. Acest munte era acoperit de păduri nefârșite, copacii se înălțau până la cer și erau așa de deși, că nu puteai să vezi lumina zilei; iarba era așa de mare și de fragedă, că-ți era milă să calci pe ea. În mijlocul acestei păduri susura un izvor cu apa limpede. Ajungând la izvor, Șî Liang luă puțină apă în căușul palmei și o gustă. Apa era dulce ca mierea. Atunci băiatul se gândi că acolo unde este apa așa de bună, acolo trebuie să fie și apa vieții, își făcu o colibă din crengi de copaci, în apropierea izvorului, și începu să caute apa vieții. A smuls fiecare fir de iarbă, a săpat la rădăcina fiecărei flori, dar n-a dat de ceea ce căuta. Iarba s-a uscat, florile s-au ofilit, dar Șî Liang căuta mereu și nici nu se gândea să se întoarcă fără apa vieții. A pătruns atât de adânc în inima pădurii, încât, pentru a găsi drumul înapoi la colibă, a crestat semne pe scoarța copacilor.

Se apropia iarna. S-au stârnit vânturile și a început să cadă zăpada. Viscolul ținu câteva zile. Peste tot se așezase zăpada. Când a ieșit băiatul afară, a rămas uimit văzând că nu departe de coliba lui, pe un petec de pământ, zăpada se topise și ieșeau aburi. În mijloc sta culcată o vulpe cu blana roșie ca focul. Până la el venea un puternic miros de băătură. Atunci a înțeles că vulpea era beată. Se aplecă, o ridică și simți cum tot corpul i se încălzește, de parcă ar fi cuprins în brațe o sobă. Duse vulpea în colibă și se gândea că i-ar prinde bine o așa blăniță, dar nu se îndură s-o omoare.

După puțin timp, vulpea se trezi, deschise ochii, se scutură și pe loc se prefăcu într-un fecior mândru, care se ridică de jos și spuse:

— Frate, bine că te-am întâlnit pe tine, care ai avut milă și nu mi-ai luat viața. Dacă aș fi dat peste altcineva, se termina cu mine. Eu sunt din Tibet și am venit pe Muntele Kuantung să-mi văd prietenii. Am băut cam mult și am căzut.

Deși i se părea foarte ciudat, văzând cât de blând era acel fecior, Șî Liang spuse:

— Dacă vrei, poți să rămâi să te odihnești în coliba mea.

Feciorul se bucură și rămase peste noapte acolo. A doua zi, înainte de a pleca, el îl întrebă pe Șî Liang:

— Frate, ești un om așa de bun! Eu am o verișoară, n-o vrei de nevastă?

Șî Liang îl refuză, spunându-i:

— Frate, acolo de unde sunt eu oamenii o duc foarte greu. Cine ar vrea să meargă cu mine la sărăcia noastră?

Râzând, feciorul-vulpe continuă:

— Dacă vei avea necazuri, să mă cauți în Tibet, la Muntele Cornului.

Șî Liang îl petrecu pe fecior până la poartă și acesta se făcu nevăzut. Mai rămase câteva zile în pădure, dar n-a fost chip să găsească ceea ce căuta. După ce se mai socoti, hotărî că mai bine se duce în Tibet. Și într-adevăr plecă.

Pe drum, unii îi spuneau că va trebui să treacă peste mii de ape, alții că va trebui să treacă peste zeci de munți, dar nimic nu l-a putut opri pe băiat din hotărârea sa.

Și merse, și merse zile nenumărate și, într-o seară, ajunse la malul unei ape adânci, de nu i se vedea fundul. Porni pe malul apei și nu departe dădu de o potecuță.

Mergând pe acea potecuță, ajunse la niște colibe de iarbă.

În fața unei colibe, o tânără stătea aplecată și semăna ceva.

Când ajunse în dreptul ei, fata se ridică, îi aruncă o privire, apoi își văzu de treabă. Băiatul, uimit de frumusețea fetei, nu scoase o vorbă, ci doar o privea. Zâmbind, fata îl îmbie:

— Poftim în casă!

De-abia atunci, Șî Liang îndrăzni să spună:

— Surioară, unde aş putea găsi o barcă, să trec râul?

La care fata răspunse:

— Nu te necăji, s-o găsi un mijloc să treci apa și să ajungi acolo unde ai pornit, numai să nu uiți să iei cu tine pe cel care îți va da barca.

Apoi, aplecându-se deasupra apei, zise:

— Crești, crești!

Și îndată frunzele unui lotus începură să se mărească. Apoi fata i se adresă lui Șî Liang:

— Acum, urcă pe una din frunzele lotusului!

Băiatul se cam codea văzând cât de fragilă e frunza de lotus, dar, cum puse piciorul pe ea, simți cum se ridică în văzduh. Și se înălță el până la stele și frunza începu atunci să sclipească întocmai ca o stea. Văzând minunea asta, băiatul ar fi vrut să se

întoarce la față, s-o întrebe dacă știe ceva de apa vieții, dar nu mai fu cu putință.

Stelele începură să se rărească, vântul încetă să sufle și deodată apărură soarele, iar frunza de lotus, strălucind ca o mătase, se opri lângă un munte. Acest munte semăna cu cornul unei vaci. Atunci, băiatul își zise: „Oare am ajuns la Muntele Cornului?”, și se îndreptă într-acolo.

Lângă munte era un sat. Cum ajunse Șî Liang lângă sat, feciorul-vulpe îi ieși înainte și-i spuse:

— Frățioare, știam că ai să vii astăzi.

Apoi îl duse pe Șî Liang acasă. Părinții feciorului-vulpe îl întâmpinară cu cuvintele cele mai calde, îi dădură hainele cele mai alese, mâncarea cea mai gustoasă. Văzând câtă apă și câtă verdeață se află pe acest munte, Șî Liang nu mai avu stare, gândindu-se la sărăcia de pe muntele său și zise:

— Frățioare, eu am venit pe aceste meleaguri să caut apa vieții. La care feciorul răspunse:

— Nu-ți face griji pentru atâta lucru.

Îți recomandăm: 9 Jocuri pentru Copii de Peste 5 ani. Idei de Activități Distractive în Casă

Spunând acestea, îl duse pe Șî Liang la un izvor cu apă cristalină, în mijlocul căruia creștea un pomîșor de ceai verde.

De jur-împrejur erau numai stânci și apa izvorului se prelingea printre ele. Feciorul se aplecă și rupse o ramură din copăcelul de ceai, zicând:

— Oriunde vei înfige această rămurică, acolo va izvorî apa.

În culmea bucuriei, Șî Liang spuse:

— Frățioare, acum arată-mi cum să ajung mai degrabă acasă.

Râzând, feciorul îi aminti:

— Să nu uiți cumva pe cea care ți-a dat barca!

Spunând acestea, feciorul se îndepărtă.

Cele auzite îl puseră pe Șî Liang în mare încurcătură. Nu știa cum trebuie să procedeze. După puțin timp, feciorul se întoarse și zise:

— Totul este pregătit, dar să mergem mai întâi s-o vedem pe verișoara mea.

Și îl luă pe Șî Liang de mână, iar acesta se pomeni dintr-o dată într-o caleașcă minunată, care porni ca vântul pe deasupra munților și apelor și, într-o clipită, ajunseră la coliba fetei. Ea-i aștepta, împodobită de toată frumusețea.

Feciorul strigă către Șî Liang:

— Frățioare, coboară, te-am adus la verișoara mea de care ți-

am pomenit! Verișoară, ai pregătit băutura de nuntă?

— Totul este pregătit, dar ai grijă să nu te îmbeți și să cazi iarăși cine știe pe unde, răspuse fata.

În seara aceea petrecură toți trei; însă, a doua zi, mirii se urcară pe frunza de lotus și se înălțară printre stele, zorind către casa băiatului.

Ajungând acasă, Șî Liang înfipse rămurica pe munte. Nu trecu mult și începură să susure apele. De atunci, pe acele locuri n-a mai lipsit apa și, în scurt timp, muntele se acoperi de verdeață, iar oamenii au trăit fericiți, amintindu-și mereu de Șî Liang, cel care le-a adus fericirea.

SEMNIFICATIA SALUTULUI IN ARTELE MARTIALE CHINEZESTI

Doru Udistanu

Salutul in wushu este cunoscut ca "Baoquan Li", care s-ar putea traduce prin "curtuazie prin acoperirea pumnului". De regula, este caracterizat prin acoperirea cu mâna stângă deschisă a pumnului drept strâns. Este important ca degetele de la mâna stângă să.

stea drepte, extinse, și nu strânse. Aceasta este o variație a salutului tradițional chinezesc cunoscut ca "zuoyi" – salut de curtuazie

Semnificația din folclorul chinezesc – cele cinci degete ale mâinii drepte reprezintă cele cinci lacuri (în geografia veche a chinei acesta era numărul lacurilor mari) și cele Patru degete ale mâinii stângi reprezintă cele patru mări (câte una pentru fiecare direcție cardinală- nord, sud, est, vest).

Împreună reprezintă unirea a tot ce există între cele patru mări și cinci lacuri, ceea ce se cunoștea ca fiind lumea chineză, sursă a proverbului: „de-a lungul celor 5 lacuri și 4 mări, toți sunt frați.”

Același salut a fost foarte apreciat în perioada confucianistă, simbolizând idealului de perfecțiune prin studiul combinat al artelor marțiale și literelor (artelor). În această interpretare, mâna dreapta reprezintă aspectul marțial al educației (wu) iar mâna stânga reprezintă aspectul scolastic, erudit al persoanei (wen). Pumnul închis care reprezintă un simbol universal al violenței, rigid, care nu are capacitatea de a fi blând. Mâna

deschisă simbolizează respectul, deschiderea, curtuazia, înțelepciunea și cunoașterea.

La ora actuală, salutul utilizat este cel de la Shaolin. Dreapta este strânsă în pumn. Degetul mare de la mâna stânga este îndoit iar celelalte patru degetele sunt extinse, drepte. Palma stângă acoperă pumnul drept la o distanță de 20-30 de cm de piept, cu coatele îndoite, brațele formând un cerc. Picioarele sunt lipite și genunchii în contact. Poziția este de drepti și se privește spre fața persoanei care se salută. Cea mai comună explicație este că violența este acoperită de civilizație și educație. Pumnul drept reprezintă angajamentul că ești dedicat cultivării artelor marțiale și utilizării acestora pentru a-ti face prieteni. Degetul mare de la stânga este îndoit în semn de modestie. Chinezii arată spre sine folosind degetul mare și nu indexul cum fac vesticii. Un deget mare ridicat (cum este semnul „OK” la americani) pentru un chinez înseamnă „sunt numărul 1!”. Chiar dacă așa este, eticheta în wushu cere să fii îndeajuns de modest ca să nu te lauzi cu așa ceva. Cele patru degete simbolizează comunitatea unită a wushu-ului de-a lungul și de-a latul celor patru mari (toate direcțiile). Cercul pe care îl formează brațele reprezintă faptul că toți practicanții de arte marțiale din lume formază o mare familie. Și nu uită eticheta cu care să își salute profesorul înainte

DE LA DRAGONUL DIN FOLCLORUL CHINEZESC LA BALAURUL DIN FOLCLORUL ROMÂNESC

Balaurul este un animal mitologic fantastic, cu un aspect înfricoșător, având dimensiuni uriașe. De cele mai multe ori, are formă unui șarpe cu aripi, are mai multe capete (trei, șapte sau douăsprezece), poate avea un picior, două sau trei, patru sau chiar nici unul și reprezintă întruchiparea forțelor răului. Balaurul reprezintă denumirea românească a dragonului, acest animal mitologic fiind întâlnit în mai multe culturi. Tot în cultură românească, balaurul mai poartă denumirea de zmeu.

Cuvântul dragon provine din limba greacă, „drakon” și înseamnă șarpe de apă sau șarpe de dimensiuni foarte mari sau din limba latină, „draconem”. Se presupune că termenul grecesc „drakon” mai provine de la cuvântul „derk” din limba Proto-indo-europeană, și înseamnă „a vedea”.

Prezentare generală a balaurului

În timpurile moderne, balaurul este prezentat ca având un imens corp de șopârlă sau de șarpe, cu două picioare ca de șopârlă, cu aripi ca de liliac; balaurul are abilitatea de a scoate

foc pe gură. Uneori balaurul este înfățișat fără picioare, ajutându-se doar de aripi pentru a zbura, teorie influențată de descoperirea pterozaurilor. Se spune că balaurii sunt folosiți pentru a păzi comorile, deoarece au ochii foarte mari și sunt creaturi extrem de vigilente. Unele culturi îi caracterizează că având țepi pe coloana vertebrală, iar balaurii din zona Europei sunt adesea prezentați că fiind înaripați, spre deosebire de cei din cultura chinezească.

Deși balaurul este o creatură prezenta în multe dintre legendele lumii, diferite culturi au povești ale căror personaje sunt monștri care au fost catalogați drept balauri.

Prezentarea generală a balaurului Pe lângă faptul că balaurul are capacitatea de a scoate foc pe nas și gură, acesta poate fi și otrăvitor, precum cel din faimosul poem englezesc Beowulf.

Pentru diferite religii, balaurul are o mare însemnătate spirituală. In

unele culturi asiatice, balaurii sunt considerați întruchipări ale forțelor naturii, ale religiei și universului. De foarte multe ori sunt asociați cu înțelepciunea, se spune că adeseori sunt mai înțelepți decât oamenii și posedă forțe supranaturale.

Alte tradiții sunt de părere că balaurii pot intelege graiul omenesc, ba mai mult decât atât, ei i-ar fi învățat pe oameni să vorbească.

Balaurul în diferite culturi

Balaurul in diferite culturi

Prima atestare asupra balaurului aparține Chinei, dragonul chinezesc fiind prezent în legende care datează din secolul al XVI-lea î.Hr. Japonezii au adoptat simbolul dragonului chinezesc după secolul al IX-lea, pentru a ajuta la răspândirea Budismului.

În cultura Greciei Antice prima atestare a acestei creaturi

fantastice apare în Iliada, în episodul în care se spune că Agamemnon avea o centură pe care era brodat un simbol albastru care înfățișa un balaur; mai mult decât atât, el avea emblema unui balaur cu trei capete pe scut. Cei mai cunoscuți

balauri din mitologia greacă sunt: Dracones, Cetea, Chimaera, Dracaenae. Se spune că erau folosiți de cele mai multe ori pentru a apăra diferite locuri și comori.

În cultura englezească, în epoca medievală, legenda spune că a existat un cavaler, numit mai târziu Sf. Gheorghe, care a salvat o prințesă de furia unui balaur, și că răscumpărarea a primit posibilitatea de a-i converti la Creștinism pe cei păgâni. Poemul Beowulf valorifică imaginea balaurului, fiind un poem încărcat de simboluri.

În India, în perioada vedică, se presupune că ar fi existat un balaur numit Vritra, care ținea cursurile râurilor blocate. În cartea scrisă de Flavius Philostratus, Viața lui Apollonius din Tiana, se oferă foarte multe detalii referitoare la invazia dragonilor din India. Se presupune că Appolonius ar fi inventat această povestire, deoarece nu corespunde noilor credințe indiene.

Balaurul în folclorul românesc

În folclorul românesc, balaurul este una dintre cele mai înfricoșătoare creaturi.

Balaurii sunt înfățișați că fiind reptile înaripate gigantice cu multe capete, care locuiesc în bălți sau puțuri părăsite. Românii cred că balaurul ia naștere dintr-un șarpe care timp de 7-12 ani nu a fost văzut de nimeni, după această perioadă el căpătând aripi și picioare și dezvoltându-se, având dimensiuni impresionante. Are corpul acoperit cu solzi și poate să scoată flăcări pe nas și pe gură. Există numeroase legende și basme românești care aduc în prim plan existența acestor făpturi.

Această faimoasă creatură cu puteri supranaturale a influențat numeroase domenii ale artei, precum literatura și pictura, având o simbolistică aparte. Imagini ale balaurilor apar în opere de referință pentru literatură universală precum Beowulf, Șir Gawain and the Green Knight, Jacques de Longuyon, Les Voeux du Paon, Doctor Faustus (de Christopher Marlowe), dar și în povești ale fraților Grimm. Și în pictură apare des imaginea balaurului. Una dintre picturile semnificative îl înfățișează pe Sf. Gheorghe omorând balaurul și aparține lui Gustave Moreau.

Citat Patria nu este numai pământul din care scoatem rente. Patria o face și limba și istoria, și religia și tradițiile. A da cu piciorul în toate acestea, este a se lepăda cineva de patria sa. Precum un părinte nu are dreptul a-și lăsa copilul fără... Lucian Blaga

Sfântul Gheorghe care ucide balaurul

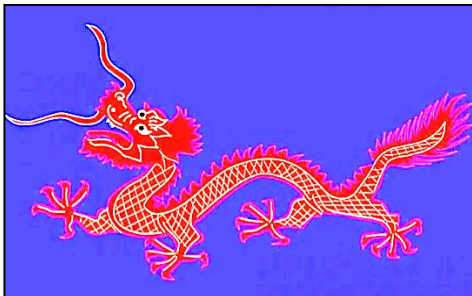
Imaginea balaurului în artă

În ceea ce privește pictura contemporană, pictorul Boris Vallejo este foarte atras de aceste creaturi fantastice pe care nu ezită să le transpună în cele mai originale picturi.

Arta chinezească este influențată în mare parte de simbolul balaurului, începând de la obiecte decorative până la acesorii sau imprimeuri pentru diferite articole vestimentare.

Popularitatea tatuajelor a crescut considerabil în ultimele decenii, iar balaurul este un model foarte apreciat, fie sub forma unor tatuaje de tipul fantasy, fie sub forma unor tatuaje tribale.

CELE MAI POPULARE 10 LEGENDE DIN MITOLOGIA CHINEZĂ

Anul Nou Chinezesc reprezintă un moment oportun pentru a discuta despre cele mai populare legende mitologice ale acestei țări. Esticii și vesticii au o părere diferită despre creaturi cu puteri magice și animale, iar aceste povestiri explică respectul chinezilor pentru dragoni, dorința de

sărbători cu fast trecerea în noul an și geneza zodiacului.

Potrivit businessinsider.com, cele mai populare mituri chinezești sunt:

1. Sun Wukong – maimuța rege

Cea mai cunoscută maimuță din China este cu siguranță Sun Wukong. Este unul din personajele principale ale nuvelei clasice chinezești „Călătoria spre Vest”. Dacă inițial Sun Wukong este o maimuță foarte obraznică, dornică să preia controlul asupra lumii, Buddha reușește să o îmblânzească, devenind

tovarășul călugărului Xuanzang în călătoria din China spre India și înapoi.

2. Chang'e și Hou Yi

Hou Yi deținea o poțiune a nemuririi, care era suficientă pentru o singură persoană. I-a cerut iubitei sale soției, Chang'e să aibă grijă de elixir, iar într-o zi, când nu era acasă, unul din studenții săi a încercat să îl fure. Știind că nu are cum să îl înfrunte, a băut licoarea, care a făcut-o să zboare către lună și să nu se mai întoarcă. Chang'e se află acolo și azi, veghind asupra lumii, iar legenda spune că poate fi văzută în timpul Festivalului Chinezesc al Lunii.

3. Iepurele de Jad

Povești despre Iepurele de Jad s-au răspândit pe întreg teritoriul Asiei. A devenit însoțitorul lui Chang'e și, cel mai adesea, este ilustrat alături de ea, pe Lună. În cultura chineză, este asociat cu domeniul medicinei.

4. Țesătoarea Zhinu

O altă poveste de dragoste, tristă, este cea dintre țesătoarea Zhinu, fiica unei zeițe, și ciobanul Niulang. S-au îndrăgostit, s-au căsătorit și au avut copii, dar când zeița a aflat despre iubirea lor, i-a despărțit, aruncându-i în părțile opuse ale Căii Lactee. Totuși, o dată pe an, gaițele îi ajută să se revadă, formând un pod între cei doi îndrăgostiți și atunci se sărbătorește Ziua Îndrăgostiților în China.

5. Legenda șarpelui alb

Această legendă este una cu final fericit. Întâmplările au loc în minunata localitate Hangzhou. Șarpele alb, care locuia în lacul din oraș, primise puterea magică de a se transforma în ființă umană. Luând chipul unei fete, se îndrăgostește de tânărul Xu Xuan și după ce înfruntă numeroase obstacole, reușește să îi convingă pe zei să le binecuvânteze uniunea.

6. Dragon

Dragonul este cu siguranță eroul în mitologia chinezească: este cea mai puternică creatură, de sorginte divină, care are puterea de a controla apa. Dragonii simbolizează și în prezent regalitatea, norocul și bunăstarea. Se spune că legendarul Împărat Galben s-a transformat într-un dragon și a zburat la cer după ce a murit.

7. Leii gardieni

Probabil ați văzut imagini cu acești lei în fețele caselor, palatelor sau templelor. Sunt amplasați astfel deoarece chinezii cred în forța lor protectoare. Cel mai adesea, sunt reprezentați

ca un cuplu, masculul ține o minge care reprezintă lumea, iar femela își protejează puiul.

8. Pangu și geneza lumii

Potrivit mitologiei chinezești, big bang-ul s-a petrecut atunci când Pangu a spart oul în care dormea. În același ou se aflau Yin și Yang, care după separare au format cerul, respectiv pământul. Pentru a se asigura că cele două dimensiuni își păstrează poziția, Pangu le-a sprijinit cu mâinile și picioarele.

9. Nian

Există o motivație și pentru celebrarea zgomotoasă a Noului An Chinezesc. Legenda spune că demult trăia un monstru urât și înfricoșător, pe nume Nian, care venea din munți, încercând să vâneze oameni. Sătenii erau atât de speriați încât se încuiau în case în zilele respective. Un bătrân înțelept a sugerat că cea mai bună soluție ar fi să se unească și să alunge monstrul, folosind zgomotul tobelor și artificii. Creatura s-a speriat atât de tare încât oamenii au reușit să îl omoare. Numele monstrului, „Nian” se traduce în română prin „an”.

10. Horoscopul chinezesc

Există o explicație populară pentru felul în care au fost introduse animalele în zodiacul chinezesc: Împăratul de Jad a organizat o competiție între toate animalele Pământului pentru cele 12 zodii. Șoarecele trebuia să își trezească vecina, pe pisică, dimineață, dar a uitat. Șoarecele s-a alăturat celorlalte animale la concurs, s-a urcat pe bou, care alerga primul, și înainte de linia de sosire a sărit de pe el și a câștigat cursa, devenind primul semn al zodiacului. A fost succedat de bou, tigrul, iepure, dragon, șarpe, cal, capră, maimuță, cocoș și porc. Pisica a ajuns mult prea târziu și din acest motiv urăște șoarecele atât de mult și încearcă să îlucidă.

F.-DESPRE CULTURA INDIANĂ, FARMACUL ORIENTALȘI VIBRANT AL UNEI CIVILIZAȚII STRĂVECHI

Una dintre cele mai multidimensionale culturi din lume, India excelează în atâtea domenii, încât simți că suprapopularea are, totuși, un sens.

Aici își au originea piperul, cardamomul, șofranul și unele dintre cele mai apreciate condimente din lume; aici s-au născut cele mai vechi religii, medicina ayurveda și yoga; aici se vorbesc 22 de limbi și, totodată, de aici se exportă cele mai

multe produse petroliere, pietre și metale prețioase, în toate colțurile Occidentului.

Și tot India este leagănul unei spiritualități care atrage de mii de ani oameni din toata lumea și din toate culturile, și a cărei identitate stă, paradoxal, în diversitatea de credințe, filosofii, tradiții și simboluri transmise de la civilizațiile vechi, din Valea Indului.

Dar unul dintre cele mai extraordinare aspecte ale sale este moștenirea sa prețioasă – astăzi India este singura țară în care tradiția bijuteriilor a continuat neîntrerupt în ultimii 5000 de ani și unde se lucrează și acum aceleași bijuterii pe care le vedem purtate de Buddha și de zecile de zeițe hinduse.

Noi, la Metaphora, am ajuns în India în căutarea celor mai frumoase bijuterii etnice, gravate cu aceste simboluri spirituale chiar de artizanii bijutieri locali.

Pe lângă bijuteriile lor tradiționale, culese din orașele arse de soare din Rajasthan sau din aglomeratul Delhi, iată ce am descoperit despre India și culorile sale prețioase, dar contrastante.

Metaphora, în căutarea celor mai spectaculoase bijuterii etnice, lucrate de artizani în India – un loc în care revenim cu drag.

Proverbe japoneze

- „Un cuvânt nu mai poate fi retractat odată ce a fost rostit”

- „Un om ce se află pe moarte va descoperi cinstea cu care s-a născut”

Leagănul străvechi al culturii hinduse

Cea mai veche religie a umanității s-a născut în India acum peste 4000 de ani și a devenit, într-adevăr, o cultură. Dincolo de-a fi doar un sistem de credințe, ritualuri, filozofii, tradiții care influențează și azi societatea indiană, hinduismul este un mod de viață.

Hinduismul este doar unul dintre multele concepte religioase care coexistă în India. respectiv budism, jainism și sikhism. Hinduismul formează împreună cu ele așa numitele religii dharmice, născute în spațiul

indian străvechi și care ghidează zilnic viețile oamenilor. Acest fel de-a trăi, reflectat în ritualuri religioase zilnice, cântece, ceremonii și pelerinaje, ghirlande de flori și ofrande, băi sacre în râul Gange, dansuri nupțiale și festivaluri pline de culoare atrag milioane de persoane spirituale, dar și foarte mulți turiști.

Jaipur, Agra și Delhi, Triunghiul de Aur al descoperirii Indiei

Când vrei să întâlnești cultura și civilizația indiană, cu siguranță vei începe cu *The Golden Triangle*, circuitul turistic care conectează capitala Delhi cu Agra și Jaipur.

Rozul de Jaipur, mai spectaculos în portul popular indian al femeilor.

Jaipur, sau *the Pink City*, cum e numit în toate ghidurile, s-a extins enorm și astăzi este o metropolă ultra populată. Orașul vechi e și el foarte aglomerat, ca orice loc din India, dar are un farmec aparte, datorită beției de culoare care se revarsă din orice colțisor.

Orașul Roz este azi de un ocruciu roșiatic sau portocaliu, dar străzile pitorești sunt pline de culoare, de viață, de mirosoare condimentate, de zâmbete până la urechi. Iar rozul, culoarea ospitalității în India și motivul pentru care orașul a fost vopsit în roz în cinstea vizitei Prințului de Wales, în 1876, îl vei regăsi din abundență mai ales pe sariuri, în nuanțe tari, irezistibile.

Rozul de Jaipur și-a pierdut intensitatea, dar nu și farmecul.

Apoi New Delhi, un oraș al paradoxurilor, în care culorile contrastează cu praful, mizeria cu luxul și zonele verzi spațioase cu adevărate furnicare în care te pierzi ca în labirint.

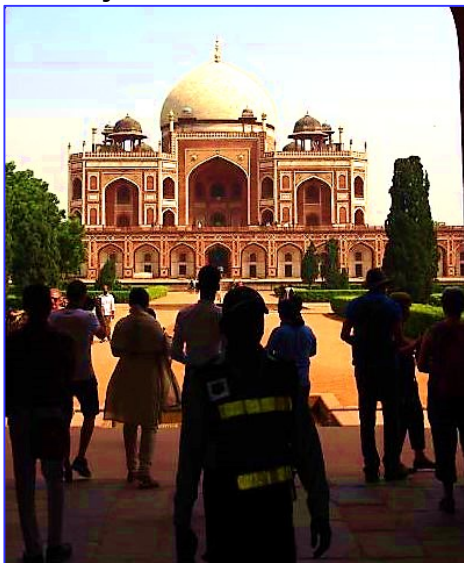

Cultura indiană și farmecul contrastelor

India este o splendoare, în special când vorbim de patrimoniul cultural.

Fiind unul dintre cele mai populate orașe din lume, cu 19 milioane de locuitori, și traficul în Delhi este sufocant – sute, mii de mașini, autobuze, ricșe, biciclete și motociclete se întrec în zigzaguri incredibile, la centimetri unele de altele dar și de trecători.

* Adu-ți aminte statornic de nestatornicie.(Proverb indian)

Delhi poate fi un șoc, dar nu și pentru cei care sunt familiarizați cu vânzoleala continuă de pe străzile pline de chioșcuri, tarabe cu fructe, hoteluri, dar și de vaci, sărăcie, biciclete, câini, ricșe și șoferi cu părul vopsit cu henna roșie, culoare, praf și multă gălăgie.

India atrage și prin edificiile și bijuteriile arhitecturale și culturale din orașul Agra, precum mausoleul Taj Mahal, simbol al unei mistuitoare povești de iubire, Fortul Agra, fosta capitală care a adăpostit împărații dinastiilor Mughal până în 1638,

și Fatehpur Sikri, Orașul Victoriei, toate parte din Patrimoniul Unesco.

Cu oamenii pare să fie cel mai simplu – indienii sunt prietenoși, zâmbitori și... foarte mulți.

Arta indiană

Fiecare regiune are propriul stil și o identitate specifică plină de povești cu eroi și zeități, ceea ce face arta tradițională indiană irezistibilă peste granițe, fie că vorbim de meșteșuguri și pictură, ornamente, dans sau port. Mistice și religioase, motivele și simbolurile etnice sunt transpuse în bijuterii splendide, lucrate cu foarte multă măiestrie.

Un pandantiv indian cu simbolul păunului, pasărea sacră a Indiei, lucrat splendid în argint.

Dansul indian

El reflectă moștenirea culturală a fiecărei regiuni în parte: dansul Bhangra din Punjab, dansul Dandiya din Gujarat, dansul Bihu din Assam. Toate aceste dansuri tradiționale sunt parte esențială din identitatea culturală a Indiei, săvârșite cu bucurie la nașterea unui copil, nunți, festivaluri sau sosirea anotimpurilor, ca ritualuri firești în viața localnicilor.

Totodată, artiștii sunt foarte atenți să respecte tradițiile și regulile stricte din *Nayashastra*, tratat sanscrit despre arta spectacolului, scris între 200 î.Hr. – 200 d.Hr, care menționează cele opt dansuri clasice indiene:

Bharatnatyam din Tamil Nadu, cel mai vechi dans indian religios
 Kathakali din Kerala, care implică și costume elaborate și măști colorate
 Kathak din nordul, vestul și centrul Indiei, inspirat de povestitorii și barzii Indiei antice

- Mohiniyattam din Kerala, un dans solo grațios, realizat doar de femei
- Kuchipudi din Andhra Pradesh, dans dramatic, care include și voce
- Oddisi din Odhisa, dans al dragostei și senzualității poetice
- Manipuri din Manipur, un dans dramatic și romantic, plin de ritualuri
- Sattriya din Assam, dans cu origini în mănăstirile din Assam

Aceste dansuri clasice, atât de importante în identitatea Indiei, spun povești transmise din generație în generație, care au ca temă tradițiile și mitologia indiană.

Bucătăria indiană

ayurvedică: sattvic purifică și calmează (alimente neprocesate), rajasic energizează și agită (produse animale și condimentate, înțepătoare) și tamasic produce emoții negative (mâncarea procesată, alimentele prea coapte, alcoolul).

Cinematografia indiană

Cea mai cunoscută reprezentare a industriei de film este faimosul Bollywood, un adevărat imperiu care a influențat puternic societatea indiană din anii '30 până azi.

Castele sociale

În India, la populația predominant hindusă există un sistem de caste care divizează populația în funcție de origine și de ocupație: printre cele mai cunoscute caste sunt Brahmanii (preoți, cărturari), Ksatriya (războinici, lideri), Vaisya (negustori, artizani) și Sudra (muncitorii, slujitorii).

Cu toate că această discriminare socială a fost eliminată constituțional în 1950, ea este încă foarte prezentă cultural, social și are o importanță covârșitoare mai ales în mediul rural.

O întregă cultură feminină a bijuteriilor indiene

credințe culturale.

Dovezile sunt abundente, răspândite prin muzee din toată lumea, precum sculptura de mai sus din Muzeul Național din Delhi, de origine din Rajasthan (vestul Indiei), secolul IX d.Hr.

O revărsare de brățări, coliere și cercei pe care le vei recunoaște oricând azi, strălucind pe sub sariuri sau în magazinele cu bijuterii locale.

Dar istoria bijuteriilor din India este o extensie a istoriei țării. Apar în artă, în legende și mituri, texte sacre și sculpture

Nu toate filmele indiene sunt făcute la Bollywood, însă multe producții de tip Bollywood au devenit celebre în toată lumea datorită exploziei de culoare, muzică și dans ridicate la rang de artă. Impresionant este și faptul că India este cel mai mare producător mondial de filme de lung-metraj.

Cum spuneam mai devreme, o parte din farmecul Indiei se datorează fără îndoială celor mai bine de 5000 de ani de tradiție a bijuteriilor.

Modelele s-au mai modificat în urma influențelor invadatorilor, vecinilor sau partenerilor de comerț din istorie, însă, în mare, ele au rămas aceleași: metafore vizuale, purtătoare de simboluri și

antice, arătând o fascinație unică pentru podoabe colorate, prețioase și sofisticate.

De câteva mii de ani și până în ziua de azi, India a fost și este unul dintre cei mai mari producători (prelucrători) de pietre semiprețioase din lume, cu artizani extrem de pricepuți în prelucrarea pietrelor semiprețioase precum carneolul, agata sau turcoazul sau în fațetarea celor prețioase.

Dovezile sunt abundente, răspândite prin muzee din toată lumea, precum sculptura de mai sus din Muzeul Național din Delhi, de origine din Rajasthan (vestul Indiei), secolul IX d.Hr. O revărsare de brățări, coliere și cercei pe care le vei recunoaște oricând azi, strălucind pe sub sariuri sau în magazinele cu bijuterii locale.

Dar istoria bijuteriilor din India este o extensie a istoriei țării. Apar în artă, în legende și mituri, texte sacre și sculpturi antice, arătând o fascinație unică pentru podoabe colorate, prețioase și sofisticate.

De câteva mii de ani și până în ziua de azi, India a fost și este unul dintre cei mai mari producători (prelucrători) de pietre semiprețioase din lume, cu artizani extrem de pricepuți în prelucrarea pietrelor semiprețioase precum carneolul, agata sau turcoazul sau în fațetarea celor prețioase.

Deosebit de feminine, acești cercei jhumka din colecția Metaphora sunt printre cei mai populari cercei indieni. Lucrați manual din argint și email.

Bijuterii indieni au avut întotdeauna un simț estetic deosebit de fin și tehnici complexe, care le-au permis să sculpteze pietrele în forme sofisticate, pe care le putem vedea și azi în modelele purtate de femei.

Pe parcursul istoriei, tehnicile de lucru folosite în crearea bijuteriilor

etnice aveau să avanseze rapid în complexitate, varietate și delicatețe, în timp bijuteriile devenind accesibile tuturor, bogaților dar și celor mai puțin bogați, femeilor și bărbaților deopotrivă (până atunci, erau create doar pentru decorarea idolilor și a templelor).

Bijuteriile etnice fac parte din costumul lor tradițional al femeilor unui grup etnic. Ele au în primul rând rolul de a reflecta apartenența la comunitate a purtătoarei. A doua

funcție a bijuteriilor este una de investiție și de afirmare a unui statut social.

Dar poate cel mai important rol al bijuteriilor are legătură cu superstițiile grupului etnic căruia îi aparțin, toate bijuteriile fiind considerate amulete sau talismane.

Rolul bijuteriilor este în primul rând acela de a genera lucruri pozitive, respectiv să poarte noroc, să vindece, să aducă fertilitate sau prosperitate.

În același timp, ele trebuie să protejeze de cele rele, de accidente, invidie, deochi, motiv pentru care sunt mereu purtate aproape de corp.

Se poate spune deci că toate speranțele și temerile vieții se regăsesc în obiectele de podoabă ale Indiei.

Cerceii cu șurub din argint și labradorit Madras, lucrați manual în India, sunt atât de fini și feminini că îți vei dori să îi porți zilnic.

În secolele 19 și 20, cultura străveche a bijuteriilor din India nu a putut decât să se transforme și mai mult, asimilând și influențele bijuteriile victoriene ajunse în India odată cu Imperiul Britanic, la jumătatea secolului al XIX - lea. Dacă ajungi în India și dorești să descoperi poveștile și frumusețea ornamentelor indiene, o vizită la Muzeul Național din New Delhi este obligatorie. Acolo vei găsi cea mai mare colecție din țară, cu modele din fiecare regiune și perioadă.

De asemenea, poți regăsi modele originale și unice, lucrate de artizanii lor locali, și în colecția Metaphora de bijuterii din India, în serie limitată.

* Treburile izbutesc prin silință, nu prin dorință. (Proverb indian)

Acești cercei creole din argint, lucrați manual de un artizan bijutier indian, sunt ideali pentru zilele relaxate datorită formei jucăușe ce inspiră bucurie și feminitate.

Portul tradițional al femeilor indiene, o bijuterie în sine.

Portul feminin indian este absolut spectaculos datorită culorilor exuberante ale sariurilor și bijuteriilor strălucitoare. Galben, roz intens, multă vreme. Multe elemente ale portului tradițional fac parte din patrimoniul cultural UNESCO.

Cu siguranță știi acel punct roșu, pictat pe frunțile femeilor indiene. Se numește *bindi* și este un simbol hindus ce semnifică „al treilea ochi” care ține la distanță ghinionul, și a șasea chakră, simbol al intuiției și înțelepciunii. Bindi este purtat doar de femeile căsătorite.

Sari-ul (sau *saree*) este costumul tradițional indian pe care femeile îl poartă zilnic și care a reușit să cucerească și Occidentul, datorită splendorii modelelor, dar și a culorilor. Fiecare sari este o adevărată operă de artă din mătase naturală, țesut, vopsit și pictat integral manual de artizani prin tehnici tradiționale complexe și extrem de minuțioase, iar pentru un eveniment special mătasea sariului este decorată cu fire de aur sau alte ornamente.

prețioase – în funcție de statutul purtătoarei, dar și de ocazie. Un sari special este cel purtat la nuntă, care tradițional este roșu, brodat cu fir de aur.

Modelul de sari diferă de la o regiune la alta, dar peste tot se poartă cu choli, o bluză scurtă, un top, care lasă la vedere abdomenul (acoperit ulterior cu o esarfa generoasă care se poartă peste un umăr).

De obicei, femeile căsătorite poartă acest costum, creat din 7-8 metri de mătase colorată.

Salwar kameez este portul tradițional al femeilor necăsătorite, mai ales din regiunea Punjab (nordul Indiei). Include o pereche de șalvari și o tunică (sau o cămașă lungă).

O superbă brățară din argint pentru braț, cu simbolul șarpelui – model lucrat manual în India.

Dupatta este o eșarfă purtată ca accesoriu de orice femeie, fie la sari, fie la salwar kameez. Pentru bărbați, echivalentul sari-ului este dhoti, un tip de *sarong*, pantaloni largi creați dintr-un material lung înfășurat în jurul taliei, în nuanțe albe sau crem, ce semnifică respect și demnitate.

Această ținută se poartă în anumite regiuni din India doar la ceremonii sau la nuntă ori în ocazii formale, în timp ce în alte zone este un port cotidian.

Ce rol joacă bijuteriile în portul tradițional?

Ornamentele indiene sunt un accesoriu esențial nu doar pentru frumusețe, cât pentru simbolurile lor valoroase. De cele mai multe ori, bijuteriile sunt cadouri primite cel mai adesea la nuntă, astfel devenind un simbol al statutului.

Printre cele mai cunoscute podoabe tradiționale se numără:

Maang tikka, un lanț cu pandantiv purtat pe frunte din cele mai vechi timpuri, în special de mirese, care simbolizează uniunea dintre feminin și masculin,

Nath – inelul de nas, un accesoriu cu atât mai valoros cu cât este decorat cu pietre semiprețioase, purtat pentru a arăta statutul special,

Bajuband și vanki, acele brățări purtate pe braț chiar și de către bărbați,

Kamarbandh, o centură în talie decorată cu pietre care poate fi extrem de grea și care este asociată cu senzualitatea,

Mangalsutra sau thaali, un colier format din mărgelile negre și aur, purtate în special de femeile măritate, care simbolizează uniunea și înțelegerea reciprocă

Payal, brățările de picior din argint, cu clopoței sau detalii, oferite în special fetelor

Kangan, brățara tradițională indiană din aur sau argint.

Cerceii Jhumka,

Cerceii jhumka din argint

Un model unicat de brățară statement

Ei au o formă de clopoțel de care atârnă biluțe jucăușe, o piesă populară în cultura indiană. Clopoțelul seamănă și cu

o umbrelă, simbol budist de bun augur pentru purtător, care se credea că protejează de forțele malefice.

Cercei jhumka din argint, lucrați de un bijutier indian în serie limitată.

Dincolo de valoarea estetică și spirituală a bijuteriilor, acestea sunt și o investiție financiară sigură, mai ales pentru femeile indiene, ale căror avere a fost mult timp controlată de familie (odată cu modernizarea, femeile au devenit mai independente).

Cele mai cunoscute tradiții și obiceiuri în India, din care să te inspire Namaste!

Una dintre cele cinci forme de salut tradițional este *namaste*, care se traduce prin *Mă închin ție*, cu palmele lipite în dreptul pieptului, și care se practică de hinduși cu scopul de a reduce ego-ul la întâlnirea cu celălalt și de a arăta respect și armonie, unele dintre valorile Indiei.

Tradiția bijuteriilor

Așa cum am povestit, ornamentele prețioase sunt de nelipsit în portul tradițional al femeii în India, iar bijuteriile pe care aceasta le poartă la nuntă sunt poate cele mai opulente și cele mai numeroase pe care aceasta le va purta vreodată în același timp.

Un model unicat de brățară statement, care-i lucrată în India cu motive specifice artei indiene..

Cercei și pandantiv din argint,
cu ametist și piatra lunii,

Există și bijuteriile spirituale, strâns legate de zeii hinduși, ca simbol al binecuvântării și protecției din partea acestora.

Dacă aurul simbolizează bunăstarea și prosperitatea, argintul protejează de magie și emoții negative, aduce vise frumoase și reprezintă feminitatea și maternitatea.

Cercei și pandantiv din argint, cu ametist și piatra lunii, un set sofisticat, lucrat manual în India.

Familia rămâne aproape

În cultura indiană, multe familii obișnuiesc să locuiască împreună într-un număr mare, de la părinții mirilor, la copii și rude. Este o tradiție care susține rolul familiei și care ajută în managementul stresului și al dificultăților sociale.

Tradiția aurului dispare

Până nu demult, bijuteriile din aur erau oferite în dar la naștere, la nuntă sau în timpul festivalurilor religioase, de obicei de către bărbați (tatăl sau soțul, de exemplu), iar cheltuielile norei erau controlate de soacră.

Brățară din argint lucrată manual în India în ediție limitată, cu detalii elegante și feminine.

Brățară din argint lucrată manual în India în ediție limitată

Pandativ din argint cu piatră ametist

Astăzi, însă, multe indience moderne își cumpără singure bijuterii din argint pentru propria plăcere, în condițiile în care și prețul aurului crește, iar societatea se schimbă.

Pandativ din argint cu piatră ametist, cu motive indiene, un model elegant lucrat în India.

Vaca, un animal sacru

Este bine știut faptul că vaca este considerată un animal sfânt în cultura indiană, ca simbol maternal, al recompensei

oferite de Mama Pământ. Apare și în reprezentările artistice alături de zeițăți, iar în scrierile vedice apare obligația de a proteja și hrăni aceste animale care oferă resurse prețioase localnicilor.

Festivalurile

În India, nu există sezon fără un festival care să celebreze o sărbătoare. Tocmai pentru că este o țară atât de diversă, există ceremonii religioase și festivaluri pentru fiecare ocazie, fiecare anotimp și zeitate. Ele sunt și cele care atrag milioane de turiști în țară.

Printre cele mai cunoscute se numără **Diwali**, **Festivalul Luminilor**, care are loc la sfârșit de octombrie sau început de noiembrie ca triumf al luminii asupra întunericului; **Festivalul Holi** sau festivalul culorilor adus chiar și la noi, care are loc în martie și simbolizează victoria binelui asupra răului; **Ganesh Chaturthi**, care ține zece zile și este dedicat zeului cu cap de elefant, simbol al îndepărtării obstacolelor din viața adepților.

Există însă foarte multe alte festivaluri pe parcursul unui an, fiecare dedicat câte unui zeu hindus.

Căsătoriile aranjate

Simbolurile religioase

Căsătoriile aranjate

Cu toate că poate părea surprinzător, căsătoriile aranjate sunt adesea acceptate de ambii miri. Ele sunt o tradiție străveche, acceptată de populația indiană conservatoare și modernă deopotrivă, în care părinții analizează și aleg soțul potrivit pentru fetele lor. Acest lucru încă se practică pentru că există convingerea că părinții pot alege ce e mai bine pentru viitorul fetelor, mai ales din punctul de vedere al siguranței – dar asta nu scoate din calcul un mariaj din dragoste.

Simbolurile religioase

Ca țară a tradițiilor și ritualurilor pe care oamenii le respectă întocmai din generație în generație, din cele mai vechi timpuri, este imposibil să nu găsești la tot pasul un semn sau un simbol spiritual, care are o semnificație importantă, cum este Yoni, simbolul feminității:

Cercei din argint și carneol,

Cercei jhumka tradiționali

Brățară din argint cu 13 elefanți

Cercei candelabru din argint

Cercei din argint și carneol, cu simbolul feminității Yoni – lucrat manual în India.

Spre exemplu, păunul indian este pasărea națională, în timp ce lotusul este floarea națională, așa cum le vei regăsi ca simbol în bijuteriile etnice.

Cercei jhumka tradiționali, cu motivul păunului, pasărea sacră în India

La fel, vei descoperi și simbolul elefantului, animal de patrimoniu național, cât și simbolul șarpelui.

Brățară din argint cu 13 elefanți, simbol al feminității și cunoașterii.

Vei mai regăsi statuete și reprezentări ale lui Buddha și ale zeităților hinduse, dar și cele Opt Simboluri de Bun Augur în budism (prezent în India de asemenea): o umbrelă albă, o scoică, o vază de tezaur, un stindard de victorie, roata dharma, o pereche de pești de aur, nodul infinit (același ca nodul celtic) și floarea de lotus.

Cercei candelabru din argint, cu simbolul peștelui și scoică pawa, lucrați în India.

Proverbe indiene

***Dorința nu încetează prin bogății, după cum nici setea nu se potolește prin adorarea focului.

*** Dăruirea, folosința și pierderea sînt cele trei stări ale averii; cine nici nu dă, nici nu se folosește, acela îi rămîne starea a treia.

*** Ce dorință de avere poate avea înțeleptul în această viață trecătoare?

*** Nu există speranță de nemurire în bogăție.

*** Averea pricinuieste suferință la dobândirea ei, întristare în restrînte și amețește în prosperitate.

*** Răsplata pe care și-o iau cei bogați prin pomeni multe, o dobîndește cel sărac cu un bănuț.

*** Ce preț are numele deșert de rege al regilor, dacă nu e însoțit de gloria dărnicii?

*** Paguba se ivește uneori sub aparența de câștig și câștigul sub aparență de pagubă.

*** Nu e bucurie la fel ca dragostea; nu e dușman la fel cu prostia; nu e foc la fel ca mânia; nu e mulțumire mai mare decît cunoașterea.

*** Cine se află în inimă, acela-i aproape chiar dacă stă departe; însă cine-i departe de inimă, acela rămîne departe chiar dacă-i în apropiere.

*** Fiecare își este singur prieten, fiecare își este singur dușman.

*** Înțelepții, chiar cînd au de toate, trebuie să-și facă prieteni.

*** Și oceanul, cît e el de plin, așteaptă răsăritul lunii.